

Astrid Lindgren.

Піпі

ДОЎГАЯ ПАНЧОХА

Ў ЦІХІМ
АКІЯНЕ

АСТРЫД
ЛІНДГРЭН

ІЛЮСТРАЦЫІ ІНГРЫД ВАНГ НЮМАН

АСТРЫД ЛІНДГРЭН

Піпі

**ДОЎГАЯ ПАНЧОХА
Ў ЦІХІМ АКІЯНЕ**

АСТРЫД ЛІНДГРЭН

Піпі

ДОЎГАЯ ПАНЧОХА
Ў ЦІХІМ АКІЯНЕ

Люстрацыі Інгрыд Ванг Нюман
Пераклад са шведскай Алены Казловай

УДК 821.113.6-34-93

ББК 84(4Шве)-44

Λ59

Аповесць упершыню апублікавана ў 1948 г. выдавецтвам Rabén & Sjögren,
Швецыя.

Дадатковую інфармацыю пра Астрыд Ліндгрэн можна атрымаць на сайце
www.astridlindgren.com.

Усе правы на твор належаць кампаніі Astrid Lindgren, Стакгольм, Швецыя.

Па дадатковую інфармацыю звяртайцеся: info@astridlindgren.se

Пераклад зроблены паводле выдання:

Astrid Lindgren. Pippi Långstrump i Söderhavet; Illustrationer av Ingrid Vang
Nyman. — Rabén & Sjögren, 2020

ISBN 978-985-15-4981-4

© Text: Astrid Lindgren / The Astrid Lindgren Company

© Illustrations: Ingrid Vang Nyman, 1948

© Пераклад, афармленне, выданне на беларускай
мове. ТАА «Папурь», 2021

ПІПІ ЎСЁ ЯШЧЭ ЖЫВЕ НА ВІЛЕ «НАПРАКУДЗІЛЕ»

Дзякуючы брукаваным вулачкам, нізенькім дамкам і кветнікам наўкол іх, маленькі-маленькі гарадок выглядаў вельмі ахайна і ўтульна. Усе, хто прязджалі туды, былі пэўныя: гэта зацішны куток, дзе цячэ спакойнае жыццё. Але глядзець тут асабліва не было на што — усяго дзве славутасці: краязнаўчы музей і старажытны могільнік. Толькі гэта. Ды не, было яшчэ нештачка. Людзі ў гарадку разумна паставілі шыльды для ахвочых паглядзець на згаданыя славутасці. «Да краязнаўчага музея» — было напісана на адной з іх буйнымі літарамі, а пад імі — стрэлка. «Да могільніка» — было напісана на другой.

Была яшчэ адна шыльда. І на ёй было наступнае:

Гэтую шыльду паставілі зусім нядаўна. Бо апошнім часам даволі часта прыязджалі розныя людзі і пыталі дарогу на вілу «Напракудзілу» — і, папраўдзе, куды часцей, чым да кразнаўчага музея ці могільніка.

Неяк пагодным летнім дзяньком у гарадок прыехаў адзін спадар на машыне. Ён жыў у вялікім горадзе і з гэтай прычыны заганарыўся і надумаў, што ён вышэйшага гатунку і варты ўвагі больш за людзей з маленькага гарадка. Ды і аўтамабіль ён меў дужа добры, і сам быў такі з сябе самавіты спадар у бліскучых пантофлях і з тоўстым залатым пярсцёнкам на пальцы. Таму, напэўна, не выпадае здзіўляцца, што ён быў перакананы ў сваёй надзвычайнай важнасці.

Ён гучна сігналіў клаксонам, праязджаючы па вуліцах маленькага гарадка, каб людзі чулі, што едзе ЁН.

Калі гэты самавіты спадар убачыў шыльды, ягоны рот расплыўся ў шырокай усмешцы.

— «Да кразнаўчага музея», ды ўжо дзякуй вялікі, — сказаў ён сам сабе. — Такой забаўкі мне

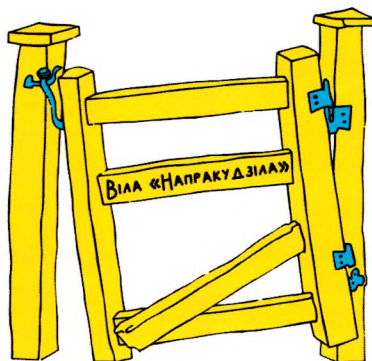
не трэба... «Да могільніка», — прачытаў ён другую шыльду. — Я гляджу, чым далей, тым лепей. А гэта што за несусветная дурасць? — сказаў ён, убачыўшы трэцюю шыльду. — На вілу «Напракудзілу»... Ну і назва!

Ён троху паразважаў. Наўрад ці ж нейкі дом быў славетасцю накшталт краязнаўчага музея і могільніка. Мусіць, шыльду паставілі з нейкай іншай прычыны. Нарэшце ён знайшоў добрае тлумачэнне. Пэўна ж віла прадавалася. Шыльду паставілі, каб паказаць дарогу тым, хто захоча купіць дом. Самавіты спадар даўно меў думку прыдбаць дом у якім-небудзь маленькім гарадку, дзе было б не так шумна, як у вялікім горадзе. Ён, безумоўна, не жыў бы там пастаянна, але час ад часу прыязджаў бы адпачываць. У маленькім гарадку таксама было б лепей заўважна, наколькі цудоўным і важным чалавекам ён быў. Ён вырашыў неадкладна паехаць паглядзець на вілу «Напракудзілу».

Трэба было проста кіравацца стрэлкай. Яму давялося даехаць да самай ускраіны маленькага гарадка, перш чым ён знайшоў, што шукаў. І там на

трухлявых веснічках, якія вялі ў сад, было накрэслена чырвоным алоўкам: віла «Напракудзіла».

За веснічкамі быў адзічэлы сад з заімшэлымі дрэвамі, някошанай травой і мноствам кветак, якія раслі, як ім хацелася. Глыбока ў садзе стаяў дом, вох, што за дом! Выглядаў ён так, быццам у любы момант мог абрынуцца. Гледзячы на дом, самавіты спадар раптам застагнаў. На верандзе стаяў конь. А самавіты спадар не прызвычаіўся да коней на верандах. Таму ён і застагнаў.

На прыступках, залітых сонечным святлом, сядзелі трое малых дзяцей. Пасярэдзіне была дзяўчынка з усыпаным рабацінкамі тварам і дзвюма рудымі коскамі, што тырчалі ў бакі. Злева

і справа ад яе — вельмі мілая дзяўчынка са светлымі кудзеркамі і ў блакітнай сукенцы ў краткі і ахайна прычасны хлопчык. А на плячы рудава-лосай дзяўчынкі сядзела мартышка.

Самавіты спадар быў збіты з панталыку. Ён, напэўна, памыліўся? Не думае ж нехта прадаваць такі трухлявы дом?

— Дзеці! — крыкнуў ён. — Ці праўда гэтая ўбогая халупа — віла «Напракудзіла»?

Дзяўчынка з рудымі валасамі, якая сядзела пасярэдзіне, паднялася і пакрочыла да веснічак. Астатнія двое няспешна патупалі за ёй.

— Ты што, язык праглынула? — спытаў самавіты спадар яшчэ да таго, як рудая дзяўчынка падышла да яго. — Гэтая разваліна і ёсць віла «Напракудзіла»?

— Дай паразважаю, — сказала рудая дзяўчынка і глыбакадумна наморшчыла лоб. — Краязнаўчы музей? Не! Могільнік? Не! Во, дайшло! — крыкнула яна. — Гэта віла «Напракудзіла!»

— Адказвай па-людску, — сказаў самавіты спадар і вылез з машыны. Ён усё адно вырашыў паглядзець на будынак бліжэй. — Халупу, безумоўна,

можна разбурыць і пабудавець новы дом, — прамармытаў ён сам сабе.

— Клас, давайце адразу ж і пачнём! — крыкнула рудая дзяўчынка і спрытна ададрала ад сцяны дома пару дошак.

Самавіты спадар яе не пачуў. Яго наогул не цікавілі малыя дзеці, і апроч гэтага яму было пра што паразважаць. Сад, пры ўсім сваім заняпадзе, насамрэч выглядаў даволі прыветна і міла ў сонечным святле. Калі пабудавець новы дом, пакасіць траву, пракласці дарожкі і пасадзіць нармальныя кветкі, то нават і настолькі высакародны чалавек мог бы жыць тут. Самавіты спадар вырашыў набыць вілу «Напракудзілу».

Ён разглядаўся, шукаючы, што тут яшчэ можна ўдасканаліць. Старыя заімшэлыя дрэвы — прэч адсюль. Ён кінуў кіслы погляд на дуб з тоўстым каравым камлём, што раскінуў сваё галлё па-над дахам вілы «Напракудзіль».

— Гэта я ссяку, — упэўнена сказаў ён.

Маленькая мілая дзяўчынка ў блакітнай сукенцы ў краткі ўскрыкнула.

— Ой, Піпі, ты чула? — прамовіла яна спалоханым голасам.

Рудавалосая дзяўчынка бесклапотна трэніравалася скакаць, як варона, на садовай дарожцы.

— І думаць няма чаго, гэты стары гнілы дуб я ссяку, — сказаў самавіты спадар сам сабе.

Маленькая дзяўчынка ў блакітнай сукенцы ў краткі працягнула да яго рукі ў мальбе.

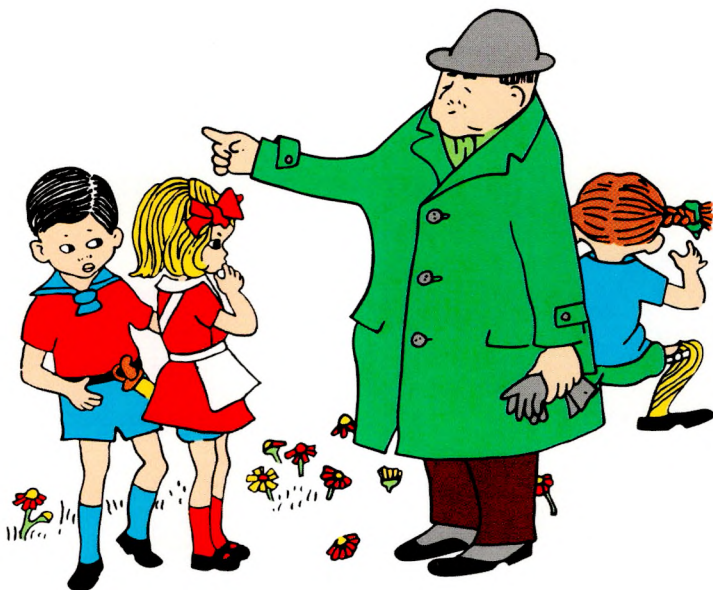
— О не, не сячыце яго! — сказала яна. — Гэта... гэта такое цудоўнае дрэва, каб лазіць. І там душло, праз якое можна забрацца ўнутр.

— Лухта, — сказаў самавіты спадар. — Я не лажу па дрэвах, магла б і сама здагадацца.

Ахайна прычасаны хлопчык таксама падышоў. Ён выглядаў устурбаваным.

— Але ў гэтым дрэве расце ліманад, — умольна сказаў ён. — І шакалад таксама. Па чацвяргах.

— Дзеці, мяркую, вы трохі перасядзелі на сонцы, — сказаў самавіты спадар. — Вам мо галовы напярало? Але гэта не мой клопат. Я збіраюся набыць гэты ўчастак. Можаце сказаць, дзе мне знайсці гаспадара?

Дзяўчынка ў блакітнай сукенцы ў краткі заплакала, а прычасаны хлопчык пабег да рудой дзяўчынкі, якая ўсё яшчэ скакала, як варона.

— Піпі, — крыкнуў ён, — хіба ты не чуеш, што ён кажа? Чаму ты нічога не робіш?

— Гэта я нічога не раблю? — абурылася рудая дзяўчынка. — Ды я тут касцёмі лягаю, скачу варонай, як учадзелая, а ты такі прыходзіш і кажаш, што я нічога не раблю. Паскачы з маё, пабачыш тады, ці гэта лёгка!

Яна падышла да самавітага спадара.

— М'яне завуць Піпі Доўгая Панчоха, — сказала яна. — А гэта Томі і Аніка.

Яна паказала на сваіх сяброў.

— Як мы можам вам дапамагчы? Мо які дом вам знесці, ці дрэва ссячы, ці яшчэ што памяняць? Толькі скажыце!

— Мне не цікава, як вас завуць, — сказаў самавіты спадар. — Адзінае, што я хачу ведаць, — дзе мне знайсці гаспадара гэтага дома. Я збіраюся яго купіць.

Рудая дзяўчынка, тая, якую звалі Піпі Доўгая Панчоха, зноў пачала скакаць, як варона.

— Гаспадыня якраз трохі занятая, — сказала яна, старанна скачучы. — Проста каласальна занятая, — дадала яна, абскокваючы колам самавітага спадара. — Але вы прысядзьце пачакайце трохі, мо яна і прыйдзе.

— «Яна», — задаволена паўтарыў самавіты спадар. — Дык гэтым убогім домам валодае нейкая кабета. То да лепшага. Кабеты не кемяць у продажах. Будзем спадзявацца, што я змагу ўзяць усё гэта за бясцэнак.

— Будзем спадзявацца, — сказала Піпі Доўгая Панчоха.

Паколькі ніякага іншага месца для сядзення не назіралася, самавіты спадар асцярожна прысеў на прыступкі веранды. Малпачка ўстурбавана заскакала туды-сюды па парэнчах. Томі і Аніка, двое мілых і добра прычасаных дзяцей, стаялі крыху наводдаль і спалохана глядзелі на спадара.

— Вы жывяце тут? — спытаў самавіты спадар.

— Не, — сказаў Томі, — мы жывём у суседнім доме.

— Але мы тут гуляемся штодня, — нясмела дала Аніка.

— Ну, гэтаму мы пакладзём канец, — адрэзаў самавіты спадар. — Не хачу, каб па маім садзе гойсалі нейкія дзеці. Дзеці — гэта найгоршае, што я ведаю.

— І я так думаю, — сказала Піпі і на хвілінку перастала скакаць. — Усіх дзяцей трэба пастраляць.

— Як ты можаш так казаць?! — пакрыўдзіўся Томі.

— Не, ну праўда, усіх дзяцей варта было б пастраляць, — сказала Піпі. — Але тое ніяк нема-

гчыма. Бо тады з іх не выраслі б некаторыя файныя дзядзечкі. А без іх жа нельга ні жыць, ні быць.

Самавіты спадар паглядзеў на рудыя валасы Піпі і вырашыў крыху павесяліцца, пакуль чакае.

— Ведаеш, што агульнага паміж табой і запалкай? — спытаў ён.

— Не-а, — сказала Піпі, — але мне заўжды было цікава.

Самавіты спадар моцна тузануў Піпі за коску.

— Хіба не ясна? У абедзвюх макаука гарыць, га-га-га!

— Шмат давядзецца пачуць, пакуль вушы не адваляцца, — сказала Піпі. — Як жа мне раней гэта не прыходзіла ў галаву!

Самавіты спадар паглядзеў на яе і сказаў так:

— Слухай, па-мойму, ты самае страхалюднае дзіця, якое я толькі бачыў.

— Аёй, — сказала Піпі, — дык і я не лічу цябе такім ужо красунчыкам, што як пабачыш, то з ног павалішся!

Самавіты спадар відавочна абразіўся, але нічога не сказаў. Піпі трохі пастаяла моўчкі, нахіліўшы галаву і гледзячы на яго.

— Слухай, — прамовіла яна нарэшце. — Ведаеш, што агульнага паміж табой і мной?

— Паміж табой і мной? — сказаў самавіты спадар. — Паміж намі дваімі няма нічога агульнага, хачу спадзявацца.

— Ёсць-ёсць, — запырэчыла Піпі, — у нас абаіх лоб што лапата, ды розуму небагата. Апроч мяне! Томі і Аніка ціха захіхікалі.

Самавіты спадар пабарвавеў з твару.

— Вось як, дык ты нахаба! — закрычаў ён. — Але зараз я выб’ю гэта з цябе!

Ён працягнуў тоўстую руку, каб схопіць Піпі, але ў тое ж імгненне дзяўчынка адскочыла і ўжо праз секунду сядзела высока на галіне дуплістага дуба. Самавіты спадар толькі агаломшана хапаў ротам паветра.

— Калі пачнём біцца? — спытала Піпі, уладкаваўшыся на галіне зручней.

— У мяне ёсць час, я пачакаю, — сказаў самавіты спадар.

— Добранька, — пагадзілася Піпі. — Бо я акурат думаю, ці не застацца мне тут наўсёгда да сярэдзіны лістапада.

Томі і Аніка зарагаталі і запляскалі ў далоні. Але гэтага ім не варта было рабіць. Бо цяпер самавіты спадар быў злы як чорт, і паколькі не мог дабрацца да Піпі, то схасціў за каўнер Аніку і за роў:

— Тады я аддубашу цябе замест той. Падобна, што лупцоўка табе таксама не зашкодзіць.

Аніку ніколі ў жыцці не білі, і яна нема закрычала ад страху. Шух! — з глухім гукам Піпі саскочыла з дрэва. Яна імгненна апынулася побач з самавітым спадаром.

— Ні ў якім разе, — заявіла яна. — Лепш мы з табой падушваемся, каб я табе задала прачуханца.

Так яна і зрабіла. Яна схасціла самавітага спадара за тоўстыя бакі і пару разоў падкінула ўгару. А гасля на выцягнутых руках занесла яго да аўтамабіля і кінула на задняе сядзенне.

— Мяркую, мы пачакаем са зносам халупы да нейкага іншага дня, — сказала яна. — Разумееш, раз на тыдзень я зношу дом. Але толькі не ў пятніцу. Бо на гэты дзень звычайна плануюць прыборку. Таму я раблю так: у пятніцы пыласошу дом, у суботы — зношу. Усяму свой час.

Самавіты спадар з цяжкасцю пералез за стэрно і даў па газях, хутчэй адсюль. Ён быў адначасова і напалоханы, і раз’юшаны, і яго злавала тое, што ён не змог пагаварыць з гаспадыняй вілы «Напракудзілы». Ах, як яму хацелася купіць участак і прагнаць адтуль гэтых гадкіх дзяцей!

Неўзабаве ён сустрэў аднаго з двух паліцэйскіх, якія былі ў маленькім гарадку. Самавіты спадар спыніў сваё аўто і запытаўся:

— Вы не маглі б дапамагчы мне знайсці тую даму, якая валодае вілай «Напракудзілай»?

— З вялікім задавальненнем, — пагадзіўся паліцэйскі.

Ён заскочыў у аўтамабіль і сказаў:

— Кіруйце на вілу «Напракудзілу»!

— Не, там яе няма, — запырэчыў самавіты спадар.

— Яна пэўна там, — сказаў паліцэйскі.

У такой кампаніі самавіты спадар пачуваўся ў бяспецы і паехаў на вілу «Напракудзілу», як прапанаваў паліцэйскі. Так ужо яму карцела пагаварыць з уладальніцай.

— Вунь тая дама, якая гаспадарыць на віле «Напракудзіле», — сказаў паліцэйскі і паказаў у кірунку дома.

Паглядзеўшы туды, самавіты спадар схапіўся за лоб і застагнаў. Бо па прыступках з веранды спускалася рудая дзяўчынка, тая жахлівая Піпі Доўгая Панчоха, і на выцягнутых руках несла каня. На яе плячы сядзела мартышка.

— Гэй, Томі і Аніка! — гукнула Піпі. — Хадзем трохі пакатаемся, пакуль не прыйшоў наступны шпінгальянт.

— Правільна казаць «спекулянт», — паправіла Аніка.

— Гэта і ёсць... гаспадыня вілы? — удакладніў самавіты спадар слабым голасам. — Але ж гэта проста малое дзяўчо...

— Так і ёсць, — сказаў паліцэйскі, — гэта проста малое дзяўчо. Самая дужая дзяўчынка ў свеце. Яна жыве тут зусім адна.

Конь з трыма дзецьмі на спіне наўзгалоп паскакаў да веснічак. Піпі глянула зверху ўніз на самавітага спадара і сказала:

— Слухай, а весела было, калі мы з табой адгадвалі загадкі. У мяне шчэ адна ёсць. Ведаеш, якая розніца паміж маёй мартышкай і маім канём?

Самавіты спадар быў зусім не ў гуморы адгадваць яшчэ нейкія загадкі, але ён так заважаў Піпі, што не асмеліўся не адказаць.

— Розніцу паміж тваім канём і тваёй мартышкай? Не, я не ведаю адгадкі.

— Эге, гэтая дужа складаная, — сказала Піпі. — Але я табе дам падказачку. Калі ты ўбачыш іх абаіх разам пад дрэвам, то хто палезе на дрэва, той не конь.

Самавіты спадар ударыў па газях і на поўнай хуткасці паехаў адсюль. Больш ніколі-ніколі не вяртаўся ён у маленькі гарадок.

ПІПІ ПАДБАДЗЁРВАЕ ЦЁТАЧКУ ЛАЎРУ

Па абедзе Піпі бавілася дома ў сваім садзе, чакаючы, калі завітаюць Томі і Аніка. Але Томі не прыйшоў, не прыйшла і Аніка, і таму Піпі вырашыла пайсці паглядзець, куды яны прапалі. Яна знайшла іх у альтанцы ў іхнім садзе. Але дзеці былі не адны. Іх мама, фру Сетэргрэн, таксама там была, і яшчэ адна мілая пажылая цётхна, якая прыйшла ў госці. Яны якраз селі піць каву. Дзецям далі сок.

Томі і Аніка паспяшаліся да Піпі.

— У нас тут цётка Лаўра, — растлумачыў Томі. — Таму мы не змаглі да цябе прыйсці.

— О, якая яна мілая, — сказала Піпі, зірнуўшы праз лісце. — Мне абавязкова трэба з ёй пагутарыць. Мне так падабаюцца мілыя добрыя цёткі.

Аніка трошачкі занепакоілася.

— Мо... мо... лепей табе не гутарыць шмат? — сказала яна.

Бо Аніка памятала, як аднойчы Піпі прыходзіла да іх на каву і гаварыла настолькі многа, што мама засталася вельмі незадаволенай. Аніцы не хацелася, каб яе сяброўкай, якая так ёй падабалася, былі незадаволеныя.

— Мне не гутарыць з ёй? — абурылася Піпі. — Ат, можаш зарубіць сабе на носе, што я пагутару. Трэба быць прыветнымі з гасцямі. Калі я буду тут сядзець букай, то яна можа падумаць, што я нешта маю супраць яе.

— Але ці ўпэўненая ты, што ведаеш, як размаўляць з цёткамі? — сумнявалася Аніка.

— Іх трэба падбадзёрваць, вось што! — з імпэтам сказала Піпі. — І гэтым я планую заняцца.

Яна зайшла ў альтанку. Спачатку Піпі зрабіла кніксен для фру Сетэргрэн. Потым, ускінуўшы бровы, паглядзела па пажылую даму.

— Авохці мне, дык гэта ж цётка Лаўра, — сказала яна, — прыгажэйшая, чым калі! А дайце мне трохі соку, каб горла не перасохла, бо раптам

мы гутарку завяздём, — апошнія яна адрасавала маме Томі і Анікі.

Фру Сетэргрэн падала шклянку соку, пры гэтым сказаўшы:

— Маленькіх дзяцей павінна быць бачна, але не чутно!

— Ха, — сказала Піпі, — людзі ж маюць і вочы, і вушы, хочацца спадзявацца. Нават калі я і ўцеха для вачэй, вушам жа таксама патрабуецца такая-сякая практыка. Хоць некаторыя думаюць, што вушы нам дадзеныя *толькі* для таго, каб імі ворушыць.

Фру Сетэргрэн, не зважаючы больш на Піпі, павярнулася да пажылой дамы.

— Як цяпер пачуваецца наша дарагая цётка Лаўра? — спагадліва спытала яна.

Цётка Лаўра выглядала засмучанай.

— Ды неяк блага, — сказала яна. — Я так нервуюся, пераймаюся праз усё.

— Акурат як мая бабуля, — зазначыла Піпі, заўзята мачаючы сухарык у шклянку з сокам. — Яна таксама заўжды нервалася і пераймалася праз кожную драбніцу. Бывала, пойдзе куды, а ёй

на галаву кавалак дахоўкі ўпадзе, дык яна як падскочыць, як закрычыць, як узачне гвалт, быццам нейкая бяда здарылася. І ўяўляеце, аднойчы яны з таткам былі на балі і танчылі хамбу. Татка ў мяне вельмі моцны, і выпадкова ён раскруціў бабулю так, што яна паляцела праз усю бальную залу і прызямлілася проста на кантрабас. Бух — і яна залямантавала і ўсчала гвалт. Тады татка звесіў яе з акна на чацвёртым паверсе, трымаючы на выцягнутай руцэ, каб ёй стала крыху спакайней і яна больш так не нервала. Але вы ніколі не здагадаецеся, што было потым. Яна закрычала: адпусці мяне зараз жа! Тата так і зрабіў, ясная рэч.

І як вы можаце здагадацца, зноў з гэтага не выйшла нічога добрага! Тата казаў, што ў здольнасці рабіць з мухі слана роўных нашай бабці не знайсці. Уф-ф, цяжка гэта, калі ў кагосьці слабыя нервы, — са спачуваннем сказала Піпі і макнула яшчэ адзін сухарык.

Томі і Аніка круціліся на крэслах, прадчуваючы нядобрае. Цётчак Лаўра збянтэжана паківала галавой, і фру Сетэргрэн паспяшалася сказаць:

— Будзем жа спадзявацца, што цётчыцы Лаўры хутка палепшае.

— Зуб даю, што палепшае, — сучышальна сказала Піпі, — бо бабулі палепшала. Яна зрабілася такой весялухай! Бо прыняла супакаяльныя сродкі.

— Што за супакаяльныя сродкі? — жвава зацікавілася цётчак Лаўра.

— Лісіная атрута, — сказала Піпі. — Сталовая лыжка без горкі лісінай атруты. Мушу сказаць, што спрацавала як трэба. Пасля гэтага сродку бабуля прасядзела нерухома пяць дзён і больш ніколі не сказала ні слова. Спакойная, як удаў! Абсалютна ацалілася, вось так! Больш ніякага гармідару. Цяпер хоць бы ёй на галаву падалі

кавалкі дахоўкі, адзін за адным, адзін за адным, а яна толькі сядзіць задаволеная. Так што і цётка Лаўра можа ацаліцца. Бо — як я ўжо казала — бабулі ўдалося.

Томі пасунуўся да цёткі Лаўры і прашап-таў ёй на вуха:

— Не хвалойцеся, цётка Лаўра. Яна проста прыдумляе! Няма ў яе ніякай бабулі.

Цётка Лаўра з разуменнем паківала. Але ў Піпі было вострае вуха, і яна пачула, што шап-нуў Томі.

— Томі абсалютна мае рацыю, — сказала яна. — Няма ў мяне ніякай бабулі. Яе проста не існуе. То з чаго ёй тады так жахліва пераймацца?

Цётка Лаўра павярнулася да фру Сетэргрэн.

— Ведаеце, учора са мной адбылася дзіўная гісторыя...

— Ды не можа яна быць больш дзіўнай, чым тая, што адбылася са мной пазаўчора, — запэўніла Піпі. — Села я на цягнік, і толькі ён на-браў поўную хуткасць, як праз адчыненае акно заляцела карова, а на хвасце ў яе — чамадан. Яна села на лаву насупраць мяне і пачала гартаць ра-

склад, каб паглядзець, калі мы прыбудзем у Фальчопінг. Я акурат збіралася паесці бутэрбродаў — у мяне было шмат бутэрбродаў з вэнджаным селядцом і каўбасой. Я падумала, мо яна галодная, таму прапанавала ёй узяць бутэрброд. І яна ўзяла адзін з селядцом і згámала яго.

Піпі замаўчала.

— І праўда, дзіўна, — прыязна сказала цётачка Лаўра.

— Анягож, больш дзіўнай каровы яшчэ трэба пашукаць, — сказала Піпі. — Падумаць толькі: яна ўзяла бутэрброд з селядцом, калі было багата бутэрбродаў з каўбасой!

Фру Сетэргрэн і цётачка Лаўра выпілі яшчэ кавы. Дзеці выпілі яшчэ соку.

— Дык вось што я збіралася расказаць, калі дзетка мяне перарвала, — сказала цётачка Лаўра, — дзіўнае супадзенне здарылася ўчора...

— Што да дзіўных супадзенняў, — сказала Піпі, — то вас пацешыць гісторыя пра Агатона і Тэадора. Адноўчы, калі татаў карабель прыйшоў у Сінгапур, нам спатрэбіўся новы матрос у ка-

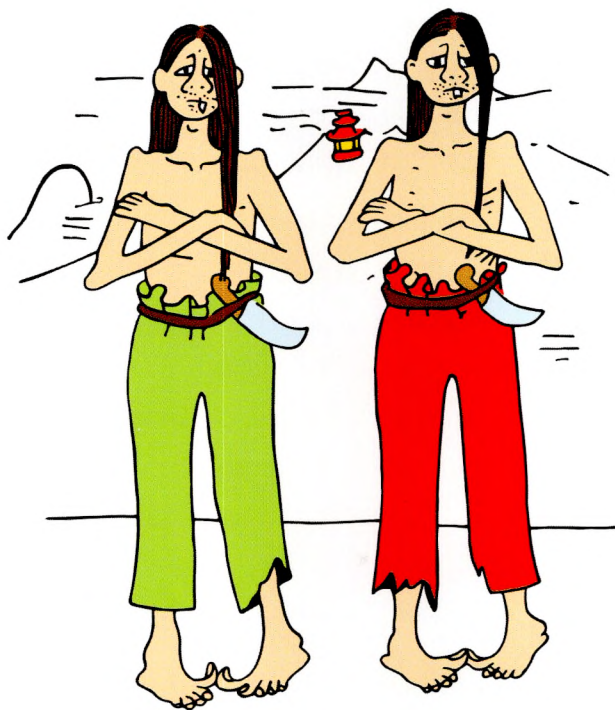
манду. Так у нас з'явіўся Агатон. Агатон быў два з паловай метры ростам і такі худы, што, калі ён ішоў, косткі грымелі, як хвост раз'ятранай грыму-чай змяі. У яго былі чорныя як смоль валасы ажно да пояса і толькі адзін зуб у роце. Затое вельмі вялікі, ён тырчаў звонку і даходзіў ніжэй за падбароддзе. Тата думаў, што Агатон дужа страшны, і спачатку не хацеў браць яго ў каманду, але потым сказаў, што можа быць і добра ўзяць яго на выпадак, калі трэба будзе напалохаць коней так, каб тыя панеслі. Што ж, прыплылі мы ў Ганконг. І там нам спатрэбіўся яшчэ адзін матрос: так у нас з'явіўся Тэадор. Два з паловай метры ростам, чорныя як смоль валасы да пояса, адзіны вялізны зуб у роце. Агатон і Тэадор былі проста каласальна падобныя адзін да аднаго. Асабліва Тэадор. Проста як блізнюкі.

— Як незвычайна, — прамовіла цётка Лаўра.

— Незвычайна? — сказала Піпі. — А што тут такога незвычайнага?

— Што яны былі такія падобныя, — растлумачыла цётка Лаўра. — Гэта ж было даволі незвычайна!

Піпі падбалзёрвае цётчку Лаўру

— Ат, — запырэчыла Піпі, — нічога тут незвычайнага. Бо яны ж і *былі* блізнюкі. Прычым абодва. Ажно ад самага нараджэння.

Яна паглядзела на цётчку Лаўру амаль з дакорам.

— Не разумею, што вы маеце на ўвазе, мілая цётчка Лаўра. З чаго тут усчынаць спрэчку і падзіўляцца, калі два нябогі-блізнюкі маюць троху

падабенства? Што ж ім з гэтым зрабіць? Паверце мне, мілая цётка, ніхто па добрай волі не захачеў бы выглядаць, як Агатон. І як Тэадор, дарэчы.

— Як жа так, — сказала цётка Лаўра, — то да чаго ты згадала дзіўныя супадзенні?

— Калі б мне давалі хоць слова ўставіць на гэтай вечарыне, — сказала Піпі, — то вы б пачулі пра дзіўныя супадзенні. Уявіце сабе, што і Агатон, і Тэадор абодва ненатуральна падварочвалі пальцы ног пры хадзе. Пры кожным іх кроку вялікі палец правай нагі сутыкаўся з вялікім пальцам левай. І калі гэта не дзіўнае супадзенне, то што? Прынамсі, вялікія пальцы трымаліся такога меркавання.

Піпі ўзяла яшчэ адзін сухарык. Цётка Лаўра паднялася, каб пайсці.

— Але, цётка Лаўра, хіба вы не раскажаце пра ўчорашняе дзіўнае супадзенне? — спытала фру Сетэргрэн.

— Мяркую, я пачакаю з гэтым да іншага разу, — сказала цётка Лаўра. — І, дарэчы, калі разважыць, то пэўна яно не такое ўжо і дзіўнае.

Яна развіталася з Томі і Анікай. Потым паляпала Піпі па рудой галоўцы.

— Бывай, дзетка, — сказала яна. — Ты мела рэцыю, здаецца, мне ўжо палепшала. Я ўжо зусім не хвалююся.

— О, я так гэтаму рада, — сказала Піпі і сардэчна абняла цётчку Лаўру. — Ведаеце што, дарагая цётчка Лаўра! Тата быў надзвычай задаволены, калі ў Ганконгу мы ўзялі Тэадора. Тата сказаў, што цяпер мы зможам напалохаць удвая больш коней.

ПІПІ ЗНАХОДЗІЦЬ ШПУНК

Аднойчы раніцай Томі і Аніка, як звычайна, подскакам прыбеглі на кухню да Піпі і крыкнулі: «Здароў!» Але адказу не атрымалі. Са шчаслівай усмешкай на вуснах Піпі сядзела пасярод кухоннага стала, трымаючы ў абдымках Спадара Нільсана, маленькую мартышку.

— Здароў! — паўтарылі Томі і Аніка.

— Падумаць толькі, — летуценна працягнула Піпі, — падумаць толькі, што я прыдумала гэта. Менавіта я, а не хтосьці яшчэ.

— Што ты прыдумала? — пацікавіліся Томі і Аніка.

Іх нікольні не здзівіла тое, што Піпі нешта прыдумала, бо яна пастаянна гэта рабіла, але ім хацелася ведаць, што менавіта.

— Дык што ты прыдумала, Піпі?

— Новае слова, — сказала Піпі і паглядзела на Томі і Аніку, нібыта першы раз іх бачыла, — абсалютна новенькае слоўца.

Піпі знаходзіць шпунк

- Што за слова? — спытаў Томі.
- Першакласнае слова, — сказала Піпі. —
Адно з найлепшых, якія мне толькі даводзілася
чуць.
- Дык скажы якое, — папрасіла Аніка.
- Шпунк, — урачыста прамовіла Піпі.
- Шпунк, — паўтарыў Томі. — А што яно
значыць?

— Каб я толькі ведала, — адказала Піпі. — Мне вядома толькі тое, што яно не значыць «пыласос».

— Але калі ты не ведаеш ягонага значэння, то ім жа нельга карыстацца?

— Нельга, гэта мяне і турбуе, — сказала Піпі.

— А што за людзі з самага пачатку прыдумлялі значэнне слоў? — пацікавіўся Томі.

— Напэўна, куча старых вучоных, — сказала Піпі. — І яны, напэўна, былі тыя яшчэ дзівакі! Толькі падумайце, якіх слоў яны напрыдумлялі! І «таз», і «арматура», і «вяровачка», і такое, што ніколі не здагадаешся, адкуль наогул яны гэта выцягнулі. Але «шпунк», як ні паглядзі, добрае слова, якое так і просіцца, каб яго прыдумалі. Як жа мне пашанцавала прыдумаць яго! Напэўна, я змагу і даведацца, што яно значыць.

Яна трошкі падумала.

— «Шпунк»! Цікава, ці не можа яно абазначаць макаўку флагштока, фарбаваную блакітным коле-рам? — сказала яна, вагаючыся.

— Флагштокі не фарбуюць блакітным, — сказала Аніка.

— Дакладна, тут ты маеш рацыю. Я ведаю, што не фарбуюць. А ці не можа яно абазначаць гук, з якім гразь вылазіць паміж пальцамі ног, калі на яе наступаеш? Давайце паслухаем, як гэта вымаўляецца: «Аніка лазіла па гразі — і вакол чуўся цудоўны шпунк».

Яна паматала галавой.

— Не, усё не тое. «І вакол чуўся цудоўны чвяк», — так трэба было сказаць.

Яна ўчапілася сабе ў валасы.

— Усё больш і больш загадак. Але чым бы яно ні было, я дазнаюся, што гэта. Магчыма, яно прадаецца ў краме. Хадзем спытаемся!

Томі і Аніка нічога не мелі супраць. Піпі прынесла і раскрыла свой чамадан, поўны залатых манет.

— Шпунк, — вымавіла яна, — гучыць як нешта дарагое. На ўсялякі выпадак трэба прыхапіць золата.

Так яна і зрабіла. Спадар Нільсан, як звычайна, заскочыў ёй на плячо. І Піпі вынесла з веранды свайго каня.

— Справа не цярыць, — сказала яна Томі і Аніцы. — Паедзем на кані. А то, пакуль дойдзем, шпунк можа скончыцца. Я не здзіўлюся, калі бургамістр ужо купіў апошні кавалак.

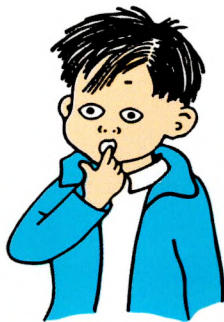
Калі конь наўзгалоп панёсся па вуліцах з Піпі, Томі і Анікай на спіне, яго капыты так гучна стукалі па брукаванцы, што гэты грукат пачулі ўсе дзеці ў гарадку і радасна высыпалі на вуліцы, бо ўсе яны любілі Піпі.

— Піпі, ты куды? — закрычалі яны.

— Купляць шпунк! — адказала яна, на міг прытрымаўшы каня.

Дзеці разгублена спыніліся.

— Гэта нешта смачнае? — запытаўся адзін маленькі хлопчык.

— О, — сказала Піпі, аблізаўшыся, — гэта проста цудоўная штука. Прынамсі гучыць як нешта такое.

Яна саскочыла з каня перад цукерняй і зняла з яго Томі і Аніку. Дзеці зайшлі ў краму.

— Мне, калі ласка, пакецік шпунку, — сказала Піпі. — Толькі каб ён быў храбусткі.

— Шпунк, — азадачана вымавіла мілая фрэкен за прылаўкам, — думаю, у нас такога няма.

— Ды пэўна ж ёсць, — сказала Піпі. — Ён павінен быць ва ўсіх прыстойных крамах.

— Магчыма, але сёння скончыўся, — сказала фрэкен, якая ніколі не чула пра шпунк, але не хацела прызнавацца ў тым, што яе крама менш прыстойная за іншыя.

— О, дык ён быў у вас учора? — нецярпліва закрычала Піпі. — Калі ласачка, раскажыце мне, як ён выглядаў. Я ніколі ў жыцці не бачыла шпунка. Ён такі ў чырвоныя пасачкі?

Тады мілая фрэкен вельмі прыгожа пачырванела і сказала:

— Ай, не ведаю я, што гэта такое! У любым выпадку, у нас яго няма.

Вельмі расчараваная, Піпі выйшла за дзверы.

— Значыць, мне трэба шукаць далей, — сказала яна. — Без шпунка я дадому не вярнуся.

Наступная крама была гаспадарчая. Прадавец ветліва пакланіўся дзецям.

— Я б хацела набыць шпунк, — сказала Піпі. — Але толькі найлепшага гатунку, такога, з якім ходзяць на льва.

Прадавец хітравата ўсміхнуўся.

— Зараз паглядзім, — сказаў ён, пачухаўшы за вухам, — зараз паглядзім.

Ён дастаў жалезныя граблі і працягнуў іх Піпі.

— Такое пойдзе? — спытаў ён.

Піпі пакрыўджана зірнула на яго.

— Гэта тое, што вучоныя называюць граблямі, — сказала яна. — А мне тут выпадкова шпунк спатрэбіўся. Не спрабуй абдурыць маленькае нявіннае дзіця!

Тады прадавец засмяўся і сказаў:

— На жаль, у нас няма таго, што ты папрасіла. Спытай у галантарэі на рагу.

— Галантарэя, — буркнула Піпі Томі і Аніцы, калі яны выйшлі на вуліцу. — Я і так ведаю, што там яго няма.

Некаторы час яна выглядала панурай, але потым яе твар пасвятлеў.

— Магчыма, урэшце высветліцца, што шпунк — гэта хвароба, — сказала яна, — хадзем спытаем у доктара!

Аніка ведала, дзе жыве доктар, таму што ёй там рабілі прышчэпку.

Піпі пазваніла ў дзверы. Адчыніла медсястра.

— Мы да доктара, — сказала Піпі. — Вельмі сур'ёзны выпадак. Каласальна цяжкая хвароба.

— Калі ласка, сюды, — прапанавала медсястра.

Калі дзеці зайшлі, доктар сядзеў за пісьмовым сталом. Піпі папраставала да яго, заплюшчыла вочы і высалапіла язык.

— Што з табой такое? — спытаў доктар.

Піпі зноў расплюшчыла ясныя блакітныя вочы і схавала язык.

— Баюся, што я падхапіла шпунк, — сказала яна. — Бо ў мяне сверб па ўсім целе. Вочы зусім нічога не бачаць, калі сплю. Часам нападае ікаўка. А ў нядзелю я пачувалася вельмі так сабе пасля таго, як з'ела талерку гуталіну з малаком. Апетыт у мяне выдатны, але часта ежа трапляе не ў тое горла, а гэта зусім некарысна. Мусіць, мяне шпунк узяў. Скажыце мне толькі адно: ён заразны?

Доктар паглядзеў на здаровы тварык Піпі і сказаў:

— Думаю, што ты пачуваешся лепей за многіх. Я ўпэўнены, што ты не пакутуеш на шпунк.

Піпі нецярпліва схапіла яго за руку.

— Але ж ёсць хвароба, якая так называецца, га?

— Няма, — сказаў доктар, — такой хваробы не існуе. А нават калі б існавала, думаю, яна б да цябе не прычапілася.

Піпі выглядала змрочнай. На развітанне яна глыбока прысела ў рэверансе, Аніка таксама. Томі пакланіўся доктару. Яны марудна пайшлі да каня; той чакаў ля плота, які агароджваў доктараў сад.

Акно на верхнім паверсе дома было адчыненае. Піпі паказала на яго і сказала:

— Я не здзіўлюся, калі шпунк знойдзецца там. Злажу пагляджу.

Спрытна ўхапіўшыся, Піпі палезла па вадасцекавай трубе. Параўняўшыся з акном, яна адпусціла трубу і, скокнуўшы, ухапілася за бляху пад акном. А потым падцягнулася на руках і засунула галаву ў акно.

У пакоі сядзелі, ведучы гутарку, дзве спадарыні. Здагадайцеся, ці здзівіліся яны, калі над падаконнікам раптоўна паказалася рудая галава і прамовіла:

— Можна пацікавіцца, ці няма тут якога шпунка? Дзве спадарыні спалохана ўскрыкнулі.

— Напрамілы бог, пра што ты кажаш, дзіця? Гэта хтосьці, хто вырваўся на волю?

— Менавіта гэта мяне і цікавіць, — ветліва адказала Піпі.

— О, ён, напэўна, пад ложкам, — закрычала адна са спадарынь. — Ён кусаецца?

— Я амаль упэўненая ў гэтым, — сказала Піпі. — Хутчэй за ўсё, у яго выдатныя іклы.

Дзве дамы ўчапіліся адна ў адну. Піпі з цікаўнасцю аглядзелася, але нарэшце панура сказала:

— Не, тут няма нават вусіка шпунка. Даруйце, што перабіла вашу гутарку! Я проста хацела запытацца, бо выпадкова праходзіла міма.

Уніз яна злезла таксама па вадасцёкавай трубе.

— Шкада, — сказала яна Томі і Аніцы. — У гэтым горадзе няма шпунка. Паехалі дадому.

Так яны і зрабілі. І толькі яны саскочылі з каня перад верандай, як Томі ледзь не наступіў на нейкую дробную казурку, што паўзла па сцяжынцы.

— Асцярожна, жук! — крыкнула Піпі.

Усе ўтраіх яны нахіліліся, каб паглядзець на яго. Ён быў такі маленькі, з зялёнымі і бліскучымі, як метал, крыльцамі.

— Які прыгожанькі! — сказала Аніка. — Цікава, як ён называецца?

— Гэта не хрушч, — сказаў Томі.

— І не гнаявік, — сказала Аніка, — і не жук-алень.
Мне праўда вельмі цікава, як ён называецца.

На твары Піпі расплылася шчаслівая ўсмешка.

— Я ведаю як, — сказала яна. — Гэта шпунк.

— Ты ўпэўненая? — з сумневам спытаў Томі.

— Ты думаеш, я не пазнаю шпунка, пабачыўшы яго? — сказала Піпі. — Ты хоць раз бачыў што-небудзь шпункавейшае за яго?

Яна асцярожна перанесла казурку ў больш бяспечнае месца, каб ніхто на яе не наступіў.

— Мой міленькі шпунчык, — замілавана сказала яна. — Я верыла, што рана ці позна знайду цябе. Але як жа дзіўна. Мы аблазілі ўвесь горад у пошуках шпунка, а ён увесь час быў перад вілай «Напракудзілай».

ПІПІ ЛАДЗІЦЬ ВІКТАРЫНУ

Цудоўныя доўгія летнія канікулы аднойчы скончыліся, і Томі з Анікай зноў пайшлі ў школу. Піпі меркавала, што яна і так дастаткова вучоная, і цвёрда заявіла, што нагі яе не будзе ў школе да тае пары, пакуль яе не апануе шалёная прага дакладна даведацца, як правільна пісаць слова «медзведзяня» і як слушна пісаць: «марЗкая хвароба» або ўсё ж «марСкая».

— У мяне ніколі не бывае марскоў хваробы, дык што мне хвалявацца праз яе правапіс, — сказала яна. — А калі *рантам* і надарыцца марская хвароба, то мне будзе чым заняцца і без правапісу.

— Марскоў хваробы ў цябе ніколі не будзе, — сказаў Томі.

І ў гэтым ён меў рацыю. Піпі хадзіла разам з бацькам па морах і акіянах, перш чым кінуць якар на віле «Напракудзіле». Але ніколі яна не цярпела на марскую хваробу.

Часам Піпі дзеля забавы прыезджала на кані, каб забраць Томі і Аніку пасля школы. Ах, якія шчаслівыя бывалі тады Томі і Аніка! Ім падабалася катацца, і да таго ж мала каго з дзяцей возяць са школы вярхом.

— Піпі, а можаш прыехаць па нас па абедзе? — аднойчы папрасіў Томі акурат перад тым, як разам з Анікай бегчы назад у школу пасля перапынку на сняданак.

— Ага, прыедзь па нас, — сказала Аніка. — Бо сёння фрэкен Русэнблум будзе дарыць падарункі добрым і старанным дзецям.

Фрэкен Русэнблум была багатай пажылой дамай, якая жыла ў гарадку. Яна вельмі дбала пра свае грошы, але раз на паўгоддзе заўжды прыходзіла ў школу і дарыла падарункі школьнікам. Не падумайце, што ўсім! Іх атрымлівалі толькі вельмі добрыя і старанныя дзеці. Каб даведацца, якія дзеці былі сапраўды добрыя і старанныя, фрэкен Русэнблум ладзіла ім доўгія апытанні перад тым, як размяркоўваць падарункі. І таму ўсе дзеці ў маленькім гарадку жылі ў пастаянным страху перад ёй. Бо штодня, калі яны мусілі рабіць хатнія за-

данні і ў іх з'яўлялася думка, ці не заняцца спачатку чым-небудзь іншым, прыемнейшым, іх мама ці тата казалі:

— А як жа фрэкен Русэнблём?

І яшчэ тым днём, калі фрэкен Русэнблём наведвала школу, было жахліва сорамна вярнуцца дадому да бацькоў і меншых сясцёр і братоў, не атрымаўшы ані драбнюткай манеткі, ані кулёчка цукерак ці хаця б майкі. Так, проста майкі! Таму што фрэкен Русэнблём таксама размяркоўвала адзенне сярод найбяднейшых дзяцей. Але якім бы бедным ні было дзіця, нічога не дапамагала, калі яно не магло адказаць фрэкен Русэнблём, колькі сантыметраў у кіламетры. Не, нічога дзіўнага не было ў тым, што дзеці ў маленькім гарадку жылі ў страху перад фрэкен Русэнблём. Яшчэ яны баяліся ейнага супу! Рэч у тым, што фрэкен Русэнблём узважвала і мерала ўсіх дзяцей, каб праверыць, ці не было сярод іх асабліва худых і недакормленых, якія мо не дастаткова добра харчаваліся дома. Усе такія малыя худыя і бедныя дзеці павінны былі штодня хадзіць да фрэкен Русэнблём у сняданкавы перапынак. І зрэшты,

мога, гэта было б і цудоўна, калі б толькі ў тым супе не плавалі кучы гадкіх круп. Ад іх заўжды рабілася слізка ў роце.

І вось цяпер акурат надышоў той вялікі дзень, калі фрэкен Русэнблём павінна была наведаць школу. Урокі скончыліся раней, чым звычайна, і ўсе дзеці сабраліся на школьным двары. Пасярод двара паставілі доўгі стол, і за ім сядзела фрэкен Русэнблём. Дапамагалі ёй дзве пісаркі, якія запісвалі пра дзяцей усё: колькі тыя важаць, ці змаглі адказаць на пытанні, ці яны бедныя і маюць патрэбу ў адзенні, ці добрыя іх адзнакі за паводзіны, ці ёсць у іх меншыя сёстры і браты, якім таксама патрэбнае адзенне. Што і казаць, канца-краю не было таму, што хацела ведаць фрэкен Русэнблём. На стала перад ёй былі скрыня з грашыма, мноства кулёчкаў з цукеркамі і цэлыя кучы маек, шкарпэтак і рэйтузаў.

— Дзеці, станьце ў шэрагі, — крыкнула фрэкен Русэнблём. — Першы шэраг — тыя, хто не мае меншых сяцёр ці братоў; другі шэраг — тыя, хто мае, але не больш за дваіх; трэці шэраг — хто са шматдзетных сямей.

Бо фрэкен Русэнблум хацела парадку ва ўсім, і таксама было б справядліва, каб дзеці са шматдзетных сямей атрымлівалі большыя кулькі з цукеркамі, чым тыя, у каго не было сястрычак і брацікаў.

І вось пачалося апытанне. Вой-вой, як жа каляціліся дзеці! Тым, хто не змог адказаць, спачатку трэба было пайсці пастаяць у куце ганьбы, а потым ісці дадому без аніводнай цукеркі для меншых сястрычак і брацікаў.

Томі і Аніка вельмі добра вучыліся ў школе. Але, нягледзячы на гэта, у Анікі ад хвалявання трымцеў бант, калі яна стаяла ў шэрагу побач з Томі, а сам Томі бялеў з твару тым мацней, чым бліжэй падыходзіла яго чарга да фрэкен Русэнблум. Акурат калі прыйшоў час адказаць, у шэрагу «дзяцей без сясцёр і братоў» раптам пачалося хваляванне. Нейкая асоба праштурхоўвалася праз натоўп. І гэта была не хто іншая, як Піпі. Яна адціснула дзяцей у бакі і прайшла проста да фрэкен Русэнблум.

— Даруйце, я прапусціла пачатак, — сказала яна. — А ў які шэраг станавіцца, калі не маеш чатырнаццаці сясцёр і братоў, трынаццаць з якіх маленькія капрызлівыя хлопчыкі?

Піпі Доўгая Панчоха ў Ціхім акіяне

Фрэкен Русэнблум выглядала моцна незадаволенай.

— Можаш пакуль застацца там, дзе стаіш, — сказала яна. — Але я схільная думаць, што вельмі хутка ты станеш у шэраг дзяцей, якім павінна быць сорамна.

Потым пісаркі запісалі імя Піпі і ўзважылі яе, каб праверыць, ці неабходны ёй суп. Але для супу Піпі важыла на два кілаграмы болей.

— Супу ты не атрымаеш, — адрэзала фрэкен Русэнблум.

— Фух, пранесла, — сказала Піпі. — Не атрымаць бы яшчэ гарсажаў і маек, і тады можна выдыхаць.

Фрэкен Русэнблум не пачула яе. Яна шукала ў арфаграфічным слоўніку цяжкае слова, каб спытаць у Піпі, як яно пішацца.

— Што ж, дзетка, — нарэшце сказала яна, — ці не хочаш ты мне распавесці, як ты напішаш слова «медзведзяня»?

— Ды калі ласка, — сказала Піпі, — «вядзь-мядзе-ня».

Фрэкен Русэнблум кісла-салодка ўсміхнулася.

— Ды няўжо? — сказала яна. — У арфаграфічным слоўніку яно пішацца зусім інакш.

— Табе страшна пашанцавала, што ты пацікавілася, як менавіта я пішу гэтае слова, — сказала Піпі. — «Вядзь-мя-дзе-ня» — я заўжды так пісала гэтае слова, і мне самае тое.

— Пазначце гэта, — сказала фрэкен Русэнблём пісаркам, сурова падціснуўшы вусны.

— Ага, пазначце там, — сказала Піпі, — запішыце, якім цудоўным чынам я яго пішу, і пракачыце, каб у арфаграфічным слоўніку неадкладна паправілі.

— Так, дзетка, — сказала фрэкен Русэнблём. — Адкажы мне на такое пытанне: калі памёр Карл XII?

— Авохці мне, і гэты памёр? — выгукнула Піпі. — Аёй-аёй, што за бяда, столькі народу пакасіла апошнім часам. Я вось пэўная, што гэтага не здарылася б, калі б ён трымаў ногі сухімі.

— Пазначце гэта, — сказала фрэкен Русэнблём ледзяным тонам.

— Ага, зрабіце такую ласку, — дадала Піпі. — І запішыце таксама, што карысна ставіць п'яўкі на

жывот. І выпіваць трошкі карасіны перад сном, дужа бадзёрыць!

Фрэкен Русэнблум паківала галавой.

— Чаму ў каня палоскі на шчочных зубах? — сур'ёзна спытала яна.

— А ты ўпэўненая, што ў яго ёсць гэтыя палоскі? — з сумневам сказала Піпі. — Можаш спытаць у яго самога, між іншым. Ён стаіць там, — працягнула яна і паказала на свайго каня, якога прывяза- зала да дрэва.

Піпі задаволена засмялася.

— Папанцавала, што я ўзяла яго з сабой сюды, — сказала яна. — А інакш ты б ніколі не да- ведалася, чаму ў каня палоскі на шчочных зубах. Бо, шчыра сказаць, я не маю ніякага ўяўлення, чаму так. І я такіх пытанняў яму не задаю.

Рот фрэкен Русэнблум сціснуўся ў танюткую лінію.

— Нечувана, — прамармытала яна, — проста нечувана.

— З гэтым я згодная, — задаволена сказала Піпі. — Калі я і далей буду такой разумніцай, то не пазбегнуць мне атрымання ружовых рэйтузаў.

— Пазначце гэта, — сказала фрэкен Русэнб-люм пісаркам.

— Не трэба клопату, — папрасіла Піпі. — Па шчырасці, я не напрошваюся на ружовыя рэй-тузы. Я не гэта мела на ўвазе. Але можаце запі-саць, што мне трэба даць вялікі кулёк цукерак.

— Ты атрымаеш апошняе пытанне, — сказала фрэкен Русэнблюм, і яе голас гучаў надзвычай суха.

— Ага, давай, — сказала Піпі. — Люблю гэткая віктарыны.

— Ці зможаш ты адказаць на наступнае? — сказала фрэкен Русэнблюм. — Пэру і Полю трэба падзяліць торт. Калі Пэр атрымае чвэрць, то што атрымае Польш?

— Яму забаліць жывот, — адказала Піпі і па-вярнулася да пісарака. — Пазначце гэта, — сказа-ла яна сур'ёзна. — Пазначце, што Полю забаліць жывот.

Але фрэкен Русэнблюм ужо было досыць Піпі.

— Ты самае неадукаванае і няветлівае дзіця, якое я толькі бачыла, — сказала яна. — Зараз жа

ідзі і стань вунь у той шэраг, і хай табе будзе со-
рамна!

Піпі паслухмяна пацнопала куды сказана, бур-
кнуўшы сабе пад нос:

— Нячэсна! Я ж адказала на ўсе пытанні.

Зрабіўшы пару крокаў, яна раптам успомніла
пра адну штуку і хуценька праштурхалася назад
да фрэкен Русэнблём.

— Даруйце, — сказала яна, — але я забылася
паведаміць свой абхват у грудзях і вышыню над
узроўнем мора. Пазначце гэта, — папрасіла яна
пісарак. — Не тое, каб мне хацелася атрымаць
нейкі суп, — ні ў якім разе, гэта я чыста дзеля па-
радку ў бухгалтэрыі.

— Калі ты зараз жа не станеш у ганебны
шэраг, — сказала фрэкен Русэнблём, — то я ве-
даю адну маленькую дзяўчынку, якую добра
адлупцююць.

— Беднае дзіця, — сказала Піпі. — Дзе яна? Ад-
праўце яе да мяне, я абараню яе. Пазначце гэта!

Потым Піпі пайшла і стала сярод дзяцей у га-
небным шэрагу. Настрой там панавалі кепскі.
Многія дзеці ўсхліпвалі і плакалі ад думак пра тое,

што скажучь іх бацькі, сястрычкі і брацікі, калі яны вернуцца дахаты без манетак і без цукерак.

Паглядзеўшы на дзяцей, якія плакалі вакол, Піпі пару разоў каўтнула. І тады сказала:

— Возьмем і самі зладзім сваю ўласную віктарыну!

Дзеці трохкі ажывіліся, але да канца не зразумелі, што Піпі мае на ўвазе.

— Станьце ў два шэрагі, — загадала Піпі. — Усе, хто ведае, што Карл XII памёр, станьце ў адзін шэраг, а тыя, хто першы раз пра гэта чуюць, — у другі.

Але паколькі ўсе дзеці ведалі, што Карл XII памёр, атрымаўся толькі адзін шэраг.

— Так не пойдзе, — сказала Піпі. — Павінна быць як найменш два шэрагі, а то будзе не па-сапраўднаму. Спытайце фрэкен Русэнблом, яна пацвердзіць.

Піпі падумала крыху.

— Ведаю, як зробім! — нарэшце сказала яна. — Усе вучоныя свавольніцы і свавольнікі становяцца ў першы шэраг.

— А хто становіцца ў другі шэраг? — нецярпліва спытала маленькая дзяўчынка, якая не хацела запісвацца ў свавольніцы.

— У другі шэраг становімся мы, якія *яшчэ* не цалкам вучоныя свавольніцы і свавольнікі, — адказала Піпі.

Тым часам ля стала фрэкен Русэнблум апытанне ішло поўным ходам, і час ад часу чарговае заплаканае дзіця прыходзіла адтуль да кампаніі Піпі.

— А зараз будзе складана, — сказала Піпі. — Паглядзім, ці ўважліва вы чыталі падручнікі.

Яна павярнулася да маленькага худзенькага хлопчыка ў блакітнай кашульцы.

— Вось ты, — сказала яна. — Скажы мне, хто памёр.

Хлопчык выглядаў троху збянтэжаным, але адказаў:

— Бабуля фру Петэрсан з пяцьдзясят сёмага дома.

— Бач ты, — сказала Піпі. — А яшчэ?

Не, хлопчык больш нікога не ведаў. Тады Піпі прыклала далоні рупарам да рота і гучна прашапталала:

— Карл XII ж, ну!

Потым Піпі апытала ўсіх дзяцей па чарзе на прадмет, хто памёр, і ўсе яны адказвалі:

— Бабуля фру Петэрсан з пяцьдзясят сёмага і Карл XII.

— Гэтае апытанне пераўзыходзіць усе чаканні, — сказала Піпі. — Зараз я спытаю толькі яшчэ адну рэч. Калі Пэру і Полю трэба падзяліць торт, і Пэр не хоча нічога, апроч як сядзець у куце і грызці сухенькую чвэртачку торта, хто будзе вымушаны ахвяраваць сабой і змалаціць цэлы торт?

— Польш! — закрычалі ўсе дзеці.

— Што за кемлівыя дзеці, пашукаць такіх! — здзівілася Піпі. — Але ж трэба вас за гэта ўзнагародзіць.

З кішэняў яна дастала цэлую кучу залатых, і кожнае дзіця атрымала па манеце. Таксама кожнае дзіця атрымала вялікі кулёк з цукеркамі, якія Піпі выцягвала са свайго заплечніка.

І сярод тых дзяцей, якім належала саромецца, усчалася вялікая весялосць. Таму, калі апытанне фрэкен Русэнблум скончылася і трэба было ісці дадому, ніхто не бег шпарчэй за дзяцей, якія пастаялі ў куце ганьбы. Але перад гэтым яны разам сабраліся вакол Піпі.

— Дзякуй табе, дарагая Піпі! — сказалі яны. — Дзякуй за грошы і цукеркі.

— Ой, ды няма за што, — адказала Піпі. — За гэта вам не трэба дзякаваць. Але тое, што я вызваліла вас ад ружовых рэйтузаў, вы ніколі не павінны забываць.

ПІПІ АТРЫМЛІВАЕ ЛІСТ

Мінаў дзень за днём, і надышла восень. Спачатку восень, а потым і зіма, ды доўгая, ды халодная, і ўсё ніяк не хацела заканчвацца. Томі і Аніка былі вельмі занятыя ў школе і з кожным днём пачуваліся ўсё больш стомленымі, і ўсё цяжэй было паднімацца раніцамі. Фру Сетэргрэн пачала сур'ёзна непакоіцца праз іх бледныя шчокі і благі апетыт. Да ўсяго яны абое раптоўна злеглі, захварэўшы на адзёр, і павінны былі заставацца ў ложку два тыдні. І гэта былі б два надзвычай нудныя тыдні, калі б не Піпі, якая прыходзіла штодня і паказвала розныя штукі за іх акном. Урач забараніў ёй заходзіць у пакой да хворых, каб яна не заразілася, і Піпі паслухалася, хоць і сказала, што магла б узяць на сябе парачку мільярдаў вірусаў адру і папчоўкаць іх пазногцямі за вечарок. Але паказваць штукі за акном ёй ніхто

не забараняў. Дзіцячы пакой месціўся на другім паверсе, таму Піпі прыстаўляла лесвіцу да акна. Лежачы ў ложках, Томі і Аніка дачакацца не маглі Піпі і спрабавалі адгадаць, у якім жа вобразе яна пакажацца ім гэтым разам. Бо Піпі не выглядала аднолькава два дні запар. Часам яна апраналася як камінарка, часам як прывід у белай манты, а часам удавала з сябе вядзьмарку. Іншым разам яна паказвала смешную тэатральную пастаноўку, выконваючы ўсе ролі сама. Калі-нікалі яна рабіла на лесвіцы гімнастычныя практыкаванні — і якія гэта былі практыкаванні! Стоячы на адной з верхніх перакладзін, Піпі хістала лесвіцу туды-сюды так, што Томі і Аніка ўскрыквалі ад жаху, думаючы, што яна можа зваліцца ў любы момант. Калі трэба было спускацца на зямлю, яна заўжды рабіла гэта галавой уніз толькі для таго, каб Томі і Аніцы было весялей глядзець. І штодня Піпі хадзіла ў горад і купляла яблыкі, апельсіны і цукеркі. Усё гэта яна складала ў кошык і надзейна прывязвала да яго доўгую вяроўку. Потым Спадар Нільсан з вяроўкай лез угару да Томі, які адчыняў

акно і зацягваў кошык. Бывала, што Спадар Нільсан дастаўляў ліст ад Піпі, калі яна была занятая і не магла прыйсці сама. Але здаралася такое нячаста, бо Піпі бавіла на лесвіцы амаль усе дні. Часам яна, прыціснуўшы нос да шыбы, выварочвала павекі і рабіла самыя жудасныя грывасы; яна сказала Томі і Аніцы, што тыя атрымаюць па залатой манеце, калі змогуць не смяцца з яе. Але гэта было абсалютна немагчыма. Томі і Аніка так рагаталі, што ледзь не падалі з ложкаў.

Паступова дзеці акрыялі, і ім дазволілі паднімацца з ложкаў. Але, аёй, якія ж яны былі бледныя і худыя! У першы дзень, калі яны ўсталі, Піпі сядзела ў іх у гасцях на кухні і глядзела, як яны ядуць кашу. Дакладней сказаць, яны павінны былі есці кашу, але справа ішла жахліва кепска. Іх мама з вялікім хваляваннем назірала, як яны вядуцца з ежай.

— Зараз жа ежце сваю смачную кашу, — сказала яна.

Аніка трохкі пакалупала лыжкай у талерцы, але адчула, што ніяк не можа засунуць у сябе ні трэшчкі.

— І *навошта* мне гэта есці? — паскардзілася яна.

— *Што* за дурныя пытанні, — сказала Піпі. — Ясна, што трэба есці смачную кашу. Бо калі ты не будзеш есці смачнай кашы, то не зможаш вырасці вялікай і моцнай. А не зрабіўшыся вялікай і моцнай, не зможаш прымусіць сваіх дзяцей, калі яны ў цябе з’явцяца, есці смачную кашу. Не, Аніка, так не пойдзе. Гэтую краіну напаткае жудасны беспарадак з ядзеннем кашы, калі ўсе возьмуцца разважаць, як ты.

Томі і Аніка з’елі па дзве лыжкі. Піпі спагадліва назірала за імі.

— Вас бы ў мора ненадоўга, — сказала яна, гушкаючыся туды-сюды на крэсле. — Вы б хуценька навучыліся есці. Памятаю, аднойчы, калі я плавала на татавым караблі, Фрыдальф, адзін з татавых матросаў, раніцай ні з пушчы ні з поля з’еў толькі сем талерак кашы. Тата зрабіўся сам не свой праз такі яго кволы апетыт. «Фрыдальф, маё ты дзіцятка, — сказаў ён са слязьмі ў голасе, — баюся, што цябе апанавала нейкая цяжкая хвароба. Сёння ты лепей адляжыся, пакуль не будзеш пачувацца жывейшым і не зможаш есці па-людску.

Я зайду пакладу цябе спаткі і дам троху падмацавальных плекаў!»

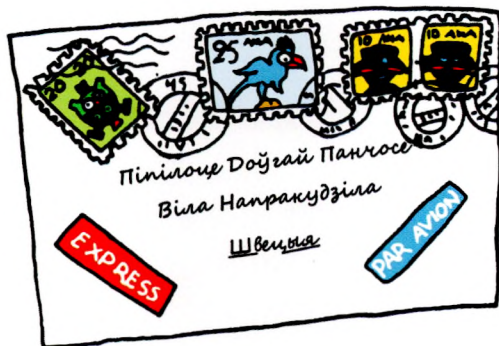
— Падмацавальных лекаў, — паправіла Аніка.

— І Фрыдальф паплёўся ў ложак, — працягнула Піпі, — бо ён сам спалохаўся і дзіву даваўся, якая трасца яго ўзяла, што ён адолеў толькі сем талерак кашы. Калі ён лёг з думкамі, ці зможа дажыць да вечара, прыйшоў мой тата з плекамі. Былі гэта чорныя гадкія плекі, але што б там ні казалі, падмацоўвалі яны о-го-го. Бо калі Фрыдальф праглынуў першую лыжку, яму быццам полымя з рота шуганула. Ён выдаў такі крык, што пачулі на караблях за пяцьдзясят марскіх міль і «Скакуха» скаланулася з носа да кармы. Кок яшчэ не паспеў прыбраць стол пасля сняданку, калі, няспынна равучы, падбегам вярнуўся Фрыдальф. Ён кінуўся за стол і пачаў паядаць кашу, і нават пасля пятнаццатай талеркі яшчэ крычаў з галадухі. Але потым каша скончылася, і коку не заставалася нічога іншага, як кідаць халодныя вараныя бульбіны Фрыдальфу ў рот. Калі ён паказаў на мігах, што час заканчваць, Фрыдальф раз'юшана зарычаў, і кок зразумеў, што трэба працягваць, калі ён

не хоча, каб яго самога з'елі. Але, на жаль, у яго было толькі няшчасных сто сямнаццаць бульбін, і, закінуўшы ў Фрыдальфа апошнюю, у адзін спрытны скок ён уцёк за дзверы і замкнуў іх. Усе разам мы сабраліся за імі і глядзелі праз акенца на Фрыдальфа. Хліпаючы, як малое галоднае дзіця, той хуценька ўмяў хлебны кошык, і збан, і пятнаццаць талерак. Потым ён узяўся за стол. Адламаўшы ўсе чатыры ножкі, ён паядаў іх так, што пілавінне курэла з рота, а потым сказаў, што як для спаржы, то гэтая дужа драўляная. Відаць, сталёніца прыйшлася яму болей да смаку, бо калі ён яе грыз, то прыцмокваў і казаў, што з дзяцінства не еў смачнейшага бутэрброда. Але тады тата зразумеў, што Фрыдальф акрыяў ад сваёй страшнай хваробы, пайшоў да яго і сказаў, што калі той патрывае да абеду дзве гадзінкі, то атрымае пюрэ з гародніны і свініну.

«Ёсць, капітан! — сказаў Фрыдальф і выцер рот. — Але яшчэ адна рэч, капітан, — працягнуў ён, пры гэтым у ягоных вачах гарэла нецяглівае. — А калі накрывоць вячэру? І чаму мы не можам павячэраць крыху раней?»

Піпі атрымлівае ліст

Піпі нахіліла галаву, гледзячы на Томі і Аніку і на іх талеркі з кашай.

— Карацей, вам бы ненадоўга ў мора, там бы вы нагулялі апетыт.

Акурат у гэты момант паўз дом сям’і Сетэргрэнаў на вілу «Напракудзілу» кіраваўся лістаноша. Ён выпадкова ўбачыў Піпі праз акно і крыкнуў:

— Піпі Доўгая Панчоха, тут для цябе ліст!

Піпі гэта так агаломшыла, што яна ледзь не звалілася з крэсла.

— Ліст? Мне? Лісы цэлт, у сэнсе, цэлы ліст?! Дай паглядзець, а то я не паверу.

Але гэта быў сапраўдны ліст з мноствам дзіўных марак.

— Пачытай, Томі, ты ў нас знаешся на такіх штуках, — сказала Піпі.

І Томі пачытаў:

Мая дарагая Піпілота!

Калі ты атрымаеш гэта, то з дня на дзень можаш ісці ў порт і чакаць «Скакуху». Бо я збіраюся прыехаць і забраць цябе ненадоўга сюды на востраў Барабабох. Табе варта паглядзець на краіну, дзе твой бацька зрабіўся гэткім магутным конунгам. Тут усё вельмі па-дамашняму, думаю, табе спадабаецца. Мае вернападданыя таксама дачакацца не могуць, каб пабачыць прынцэсу Піпілоту, пра якую яны так шмат чулі. Так што гэта не абмяркоўваецца. Ты едзеш — гэта мой каралеўскі і бацькоўскі наказ. Дужа гучна цалую, з самымі цёплымі вітаньнямі,
твой стары бацька,
кароль Эфраім І Доўгая Панчоха,
Валадар усяе Барабохіі.

Калі Томі скончыў чытаць, на кухні звінела цішыня.

ПІПІ ПАДЫМАЕЦЦА НА БОРТ

Цудоўнай раніцай у порт зайшла «Скакуха», з носа да кармы ўпрыгожаная сцягамі і вымпеламі. Духавы аркестр маленькага гарадка стаяў уздоўж узбярэжнай і з усіх сіл граў прыгожую прывітальную мелодыю. І ўсе жыхары гарадка сабраліся паглядзець, як Піпі будзе сустракаць свайго бацьку, караля Эфраіма I Доўгую Панчоха. Фатограф таксама стаяў напачатку, каб шчоўкнуць здымак іх першай сустрэчы.

Ад нецярыпліваці Піпі падскоквала, і не паспелі раскласці трап, як капітан Доўгая Панчоха і Піпі пад гучныя радасныя крыкі кінуліся адно да аднаго. Капітан Доўгая Панчоха быў настолькі шчаслівы бачыць сваю дачку, што некалькі разоў падкінуў яе высока ў паветра. Піпі была гэтак жа неапісальна радая і таму падкінула свайго тату

высока ў паветра яшчэ больш разоў. Хто не весяліўся, дык гэта фатограф: ён ніяк не мог зрабіць прыстойнага здымка, бо то Піпі, то яе тата ўвесь час недзе высока лёталі.

Томі і Аніка таксама прыйшлі і прывіталі капітана Доўгую Панчоху, але якія ж яны былі бледныя і кволяы! Яны першы раз выйшлі з дому пасля хваробы.

Натуральна, што Піпі трэба было падняцца на борт і павітаць Фрыдальфа і іншых сваіх сяброў-матросаў. Томі і Аніцы дазволілі зайсці разам з ёй. Проста неверагодна было шпацыраваць па караблі, які прыбыў так здалёк, і Томі і Аніка хадзілі з круглымі вачыма, стараючыся ўсё як след разгледзець. Асабліва ім карцела пабачыць Агатона і Тэадора, але Піпі сказала, што тыя ўжо даўно спісаліся на бераг.

Піпі так моцна пераабдымала ўсіх матросаў, што яны не маглі аддыхацца пятнаццаць хвілін. А потым яна пасадзіла капітана Доўгую Панчоху сабе на плечы і панесла яго праз усю грамаду і далей, дадому на вілу «Напракудзілу».

Томі і Аніка пакрочылі следам, трымаючыся за рукі.

— Жыве кароль Эфраім! — закрычалі ўсе людзі. Яны лічылі, што гэта вялікі дзень у гісторыі горада.

Праз некалькі гадзін капітан Доўгая Панчоха спаў у ложку на віле «Напракудзіле» і хроп так, што скаланаўся ўвесь дом. Піпі, Томі і Аніка сядзелі на кухні за сталом, дзе ўсё яшчэ стаялі рэшткі выдатнай вячэры. Томі і Аніка былі ціхія і задуменныя. Над чым жа яны задумаліся? Ну, Аніка схілялася да думкі, што лепш за ўсё памерці. А Томі спрабаваў успомніць, ці існуе ў свеце наогул нешта вясялае, і нічога падобнага не мог прыгадаць. Жыццё, на яго думку, агулам уяўляла сабой пустэльню.

Але Піпі была ў цудоўным гуморы. Яна паляпвала па спінцы Спадара Нільсана, які асцярожна сноўдаў туды-сюды на стале паміж талеркамі, яна паляпвала па плячы Томі і Аніку, яна то насвіствала, то напявала, час ад часу прытанцоўвала, быццам бы не заўважаючы скрухі Томі і Анікі.

— Цудоўна будзе зноў на нейкі час выйсці ў мора! — сказала яна. — Уявіце, як гэта: быць у моры — гэта ж свабода!

Томі і Аніка ўздыхнулі.

— А яшчэ мне карціць убачыць востраў Барабабох. Толькі ўявіце: ляжыш сабе на пляжы выцягнуўшыся, пяткамі ледзь не ў самы сапраўдны Ціхі акіян, і толькі рот разяўляеш, каб туды ўпаў спелы банан.

Томі і Аніка ўздыхнулі.

— Думаю, там будзе весела гуляцца з маленькімі барабохскімі дзецямі, — працягнула Піпі.

Томі і Аніка ўздыхнулі.

— Чаго вы ўздыхаеце? — спытала Піпі. — Вам што, не падабаюцца міленькія маленькія барабохскія дзеці?

— Падабаюцца, — сказаў Томі. — Проста мы думаем, што пройдзе куча часу да таго, як ты вернешся на вілу «Напракудзілу».

— Ясна, што пройдзе, — радасна сказала Піпі. — Але я з гэтай прычыны ані каліва не сумую. Мяркую, што на востраве Барабабох можна нават лепей павесяліцца.

Аніка павярнула да яе маркотны бледны твар.

— О, Піпі, — сказала яна, — як думаеш, колькі цябе тут не будзе?

— Так дакладна і не скажаш. Я б сказала, што недзе да Калядаў.

Аніка ўсхліпнула.

— Хто ведае, — сказала Піпі. — Напэўна, на востраве Барабабох так цудоўна, што там можна захацець застацца і назаўжды. Барабохская прынцэса — някепская прафесія для кагосьці, хто мае так мала школьнай адукацыі, як я.

Вочы Томі і Анікі заблішчалі на іх бледных тварыках. І раптам Аніка апусціла галаву на стол і расплакалася.

— Хаця, калі добра разважыць, не думаю, што мне захацацца заставацца там назаўжды, — сказала Піпі. — Жыць пры двары і на ўсё ўсміхацца можа і надакучыць. Так што адным цудоўным днём я, напэўна, скажу неяк так: Томі і Аніка, а ці не зганяць нам зноў на нейкі час дадому на вілу «Напракудзілу»?

— Як жа здорава будзе, калі ты нам так напішаш, — сказаў Томі.

— Напішаш? — сказала Піпі. — А вушы вам навошта? Не збіраюся я пісаць. Я проста *скажу*: «Томі і Аніка, паехалі дадому на вілу “Напракудзілу”».

Аніка падняла галаву са стала, і Томі ўдакладніў:

— Што ты маеш на ўвазе?

— Што я маю на ўвазе? — перапытала Піпі. — Вы хіба шведскай мовы не разумееце? Няўжо я забыла сказаць вам, што вы едзеце са мной на востраў Барабабох?! Я была ўпэўненая, што сказала.

Томі і Аніка схамянуліся і паўскоквалі з крэслаў, усхвалявана дыхаючы. Але ўрэшце Томі вымавіў:

— Ой, пра што ты кажаш! Мама і тата ніколі нам не дазваляць.

— Як сказаць, — адказала Піпі. — Я ўжо дамовілася пра гэта з вашай мамай.

На кухні вілы «Напракудзілы» было ціха роўна пяць секунд. А потым пачуліся два дзікія ўскрыкі. Гэта Томі і Аніка залямантавалі ад радасці. Спадар Нільсан, які сядзеў на стале і спрабаваў размазваць масла па сваім капелюшы, выглядаў агаломшаным. Яшчэ больш агаломшаным ён

зробіўся, калі ўбачыў, як Піпі, Томі і Аніка бяруцца за рукі і кідаюцца ў скокі вакол стала без усялякага ладу. Яны танцавалі і крычалі так, што лямпа сарвалася са столі і ўпала на падлогу. Тады Спалдар Нільсан выкінуў нож для масла ў акно і таксама кінуўся ў скокі.

— Гэта што, праўда-праўда? — спытаў Томі, калі яны супакоіліся і залезлі ў скрыню для дроў, каб абмеркаваць справу.

Піпі кіўнула.

Гэта была чыстая праўда. Томі і Аніцы дазволілі паехаць на востраў Барабабох. Безумоўна,

амаль усе цётчкі горада наведаліся да фру Сетэргрэн, каб сказаць:

— Ты ж не адправіш сваіх дзяцей за край свету ў Ціхі акіян разам з Піпі Доўгай Панчохай? Ты ж не сур’ёзна?

Але фру Сетэргрэн на гэта адказвала:

— А чаму б і не? Дзеці хварэлі, і ўрач сказаў, што ім патрэбна свежае паветра. Колькі я ведаю Піпі, яна ніколі не рабіла нічога, што магло б нашкодзіць Томі і Аніцы. Ніхто не паклапоціцца пра іх лепш за яе.

— Але ж усё адно — Піпі Доўгая Панчоха! — вохкалі цётчкі, моршчачы насы.

— Менавіта, — адказвала фру Сетэргрэн. — Магчыма, Піпі Доўгая Панчоха не заўжды трымаецца далікатных манер. Але ў яе добрае сэрца.

Такім чынам, прахалодным вечарам ранняй вясны Томі і Аніка першы раз у сваім жыцці пакінулі маленькі гарадок, каб поплеч з Піпі выправіцца ў вялікі дзіўны свет. Усе трое яны сталі ля парэнчаў, калі свежы вечаровы вецер надзімаў ветразі «Скакухі». Усе трое, хоць, магчыма,

правільней было б сказаць: усе пяцёра — бо конь і Спадар Нільсан таксама былі разам з імі.

Усе дзеці з класа Томі і Анікі стаялі на ўзбярэжнай і ледзь не плакалі ад туті і зайздрасці. Назаўтра яны мусілі, як звычайна, пайсці ў школу. Ім задалі вучыць астравы Ціхага акіяна па геаграфіі. Томі і Аніцы некаторы час не трэба было рабіць ніякіх дамашніх заданняў.

— Найперш — здароўе і толькі потым — вучоба, — сказаў доктар.

— А астравы Ціхага акіяна яны змогуць прайсці там на месцы, — сказала Піпі.

Мама і тата таксама стаялі на ўзбярэжнай. І ў Томі і Анікі крыху зашчаміла сэрца, калі яны ўбачылі, як тыя выціраюць куткі вачэй насоўкамі. Але дзецям усё адно не ўдалося б перастаць быць шчаслівымі, настолькі шчаслівымі, што ад гэтага было амаль балюча.

Павольна «Скакуха» адышла ад берага.

— Томі і Аніка! — крыкнула фру Сетэргрэн. — Калі даплываеце да Паўночнага мора, абавязкова падзявайце два камплекты бялізны і...

Астатнія яе словы патанулі ў развітальных выгуках людзей на беразе, у дзікім іржанні каня, у шчаслівых крыках Піпі і ў голасным смарканні капітана Доўгай Панчохі.

Падарожжа пачалося. Наперад пад зоркамі імкнула «Скакуха». Ільдзіны танцавалі вакол яе носа і вецер спяваў у ветразях.

— О, Піпі, — сказала Аніка. — Я так дзіўна пачуваюся. Я пачынаю думаць, што таксама хачу быць піраткай, калі вырасту.

ПІПІ СЫХОДЗІЦЬ НА БЕРАГ

— **В**остраў Барабабох проста па курсе! — крыкнула Піпі сонечнай раніцай, стоячы на вахце. З адзення на ёй была толькі невялікая набедраная павязка.

Плылі яны дні і ночы, тыдні і месяцы, праз акіян, які секлі штормы, і праз спакойныя прыязныя воды, пад зьяннем зор і месяцовым святлом, пад цёмнымі грознымі хмарамі і пякучым сонцам, і плылі яны так доўга, што Томі і Аніка ледзь не забылі, як гэта — жыць дома ў маленькім гарадку.

Мабыць, іх мама здзівілася б, пабачыўшы іх. Больш ніякіх бледных шчок! Свежыя, загарэлыя, з пільнымі вачыма, адзетыя дакладна, як Піпі. Адзенне яны мала-памалу паздзіралі з сябе, таму што паволі цяплела, і з дваіх шчыльна захутаных дзяцей, якія перасякалі Паўночнае мора ў двух

камлектах бялізны, яны ператварыліся ў дваіх маленькіх голых карычневых дзяцей у набедраных павязках.

— О, як жа нам тут цудоўна! — штораніцы казалі Томі і Аніка, прачынаючыся ў каюце, дзе жылі разам з Піпі. Найчасцей Піпі да гэтага моманту ўжо паспявала падняцца і стаяла за штурвалам.

— Ніколі па сямі морах не хадзіла марака, лепшага за маю дачку, — казаў быў капітан Доўгая Панчоха.

І ён меў рацыю. Праз найгоршыя буруны і цераз самыя небяспечныя рыфы цвёрдай рукой вяла «Скакуху» Піпі Доўгая Панчоха.

Але цяпер падарожжа вось-вось мусіла завяршыцца.

— Востраў Барабабох проста па курсе! — крыкнула Піпі.

І праўда, ён быў там, пад зялёнымі пальмамі, абкружаны сінюткай вадой.

Праз дзве гадзіны «Скакуха» зайшла ў бухту з заходняга боку вострава. І на беразе стаялі ўсе

барабохі — мужчыны, жанчыны і дзеці. І калі расклатлі трап, у грамадзе ўзняўся галас.

— Праваляй дрым-бабыр папыр! — раздавалася ў натоўпе, і гэта абазначала: «Дачакаліся цябе назад, тоўсты бледны конунг!»

Кароль Эфраім у блакітным гарнітуры з рубчас-тага вельвету велічна спусціўся па трапе, а Фры-дальф на носе карабля выконваў новы гімн бара-бохаў: «Галопам скачам з трум-ба-бумам!»

Кароль Эфраім узяў руку ў вітанні і крыкнуў:

— Муоні манана!

І гэта значыла: «Ваш пакорлівы слуга зноў з вамі!»

За ім спусцілася Піпі. Несучы каня. Шэрагі ба-рабохаў скалануў гоман. Ім, вядома, казалі пра Піпі і яе неверагодную моц, але пабачыць на свае ўласныя вочы — гэта было нешта інакшае. Томі і Аніка таксама сціпла патупалі на бераг, а з імі і экіпаж у поўным складзе, але ў той момант барабохі не глязелі ні на кога, апроч Піпі. Капітан Доўгая Панчоха ўзяў дачку і паставіў сабе на плечы, каб яны маглі добра бачыць яе, і тады

зноў праз народ пранёсся гоман. Але адразу пасля гэтага Піпі ўзняла капітана Доўгую Панчогу на адно плячо, а каня на другое, і гоман ператварыўся амаль ва ўраган.

Усё насельніцтва вострава Барабабох налічвала сто дваццаць шэсць чалавек.

— Гэтай колькасці падданных акурат дастаткова, — сказаў кароль Эфраім. — Калі болей, то ўжо не дасі рады.

Усе жылі ва ўтульных хацінках сярод пальмаў. Найбольшая і найцудоўнейшая хацінка належала каралю Эфраіму. Матросы з экіпажа «Скакухі» таксама мелі свае хацінкі, дзе жылі ў тыя часы, калі «Скакуха» стаяла на якары ў бухце. І, дарэчы, цяпер яна там стаяла амаль заўсёды. Толькі часам узнікала патрэба ў экспедыцыі на іншы востраў за пяцьдзясят міль на поўнач. Менавіта там была крама, дзе можна было купіць тытунь для капітана Доўгай Панчохі.

Надзвычай цудоўная, толькі што збудаваная хацінка пад какосвай пальмай прызначалася для Піпі. Томі і Аніка таксама добра там улад-

каваліся. Але перш чым дзеці зайшлі ў хацінку і змылі з сябе падарожны пыл, капітан Доўгая Панчоха захацеў паказаць ім нешта. Узяўшы Піпі за руку, ён зноў павёў яе да берага.

— Сюды, — сказаў ён, паказаўшы тоўстым пальцам. — Сюды мяне вынесла на сушу тым разам, калі мяне змыла ў мора.

Барабохі паставілі камень на знак гэтай адметнай падзеі. На камені было высечана па-барабохску:

З—за вялікага, бурапеннага мора прыбыў наш тоўсты беласкуры конунг. Вось тое месца, куды ён прыплыў да берага, калі цвіло хлебнае дрэва. Няхай жа ён заўжды застаецца гэтакім жа тоўстым і выдатным, як за часам прыбыцця.

Капітан Доўгая Панчоха прачытаў надпіс для Піпі, Томі і Анікі дрыготкім ад узрушанасці голасам. А пасля магутна высмаркаўся.

Калі сонца пачало садзіцца і рыхтавалася знікнуць у бясконцых абдымках Ціхага акіяна, барабохскія барабаны паклікалі ўвесь народ на пляцоўку для святаў і валадарання ў цэнтры вёскі. Там

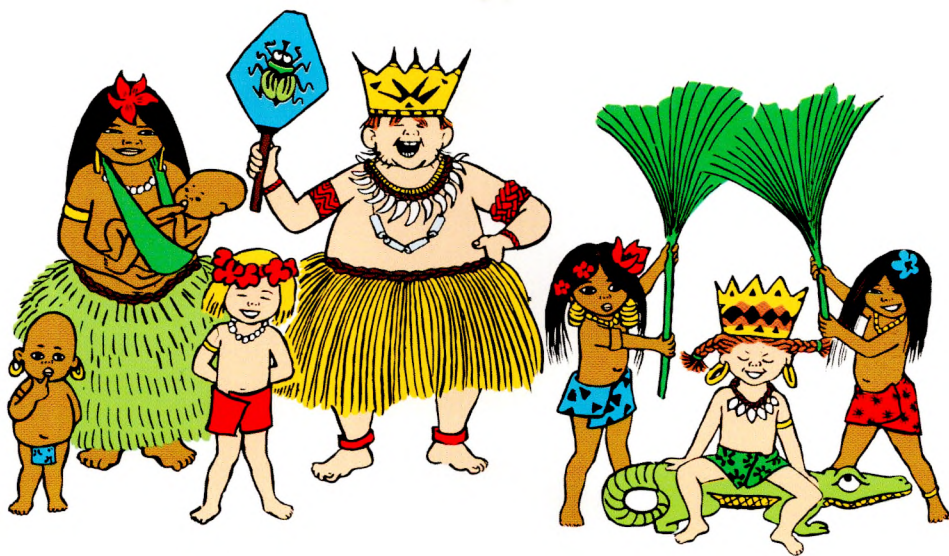
стаяў чудаўны трон караля Эфраіма са сцяблін бамбуку, упрыгожаны чырвонымі кветкамі гібіскусу. Гэта на ім конунг сядзеў, калі валадарыў. Для Піпі барабохі зрабілі крыху меншы трон, які стаяў побач з тронам яе таты. І таксама яны спехам змайстравалі два бамбукавыя крэслы для Томі і Анікі.

Усё грамчэй гучаў барабанны бой, калі кароль Эфраім вяльможна заняў сваё месца на троне. Ён памяняў вельветавы гарнітур на каралеўскі ўбор: карона на галаве, лыкавая спадніца, каралі з зу-

боў акулы на шыі і тоўстыя бранзалеты на нагах. Піпі вольна ўладкавалася на сваім троне. На ёй дагэтуль была тая ж набедраная павязка, а да валасоў яна прычাপіла некалькі чырвоных і белых кветак. Аніка таксама гэтак зрабіла. Але не Томі. Нішто не магло пераканаць яго насіць кветкі ў валасах.

Кароль Эфраім ужо доўга не займаўся сваімі абавязкамі па валадаранні і цяпер узяўся за валадаранне з усяе моцы. Тым часам да трона Піпі наблізіліся маленькія барабохскія дзеці.

І чым бліжэй яны падыходзілі, тым болей хваляваліся. Піпі ж была не хто-небудзь, а прынцэса. Дайшоўшы да яе, яны разам уклечылі, схіліўшыся лбамі да зямлі.

Піпі спрытна саскочыла з трона.

— Што я бачу! — сказала яна. — Вы што, таксама гуляецеся ў штукашукальнікаў? Пачакайце, я з вамі!

Піпі стала на каленкі і панюхала зямлю.

— Здаецца, да нас тут ужо пабывалі іншыя штукашукальнікі, — неўзабаве сказала яна. — Тут нічагуткі не знойдзеш, магу вас запэўніць.

Піпі зноў уселася на трон. Толькі яна зрабіла гэта, як дзеці зноў схілілі перад ёй галовы.

— Вы нешта згубілі? — спытала Піпі. — Яго ўсё адно тут няма, так што можаце падняцца.

На шчасце, кароль Доўгая Панчоха прабыў на востраве так доўга, што частка барабохаў трохі вывучыла яго мову. Натуральна, яны не ведалі значэння такіх складаных выразаў, як «падатак на дададзеную вартасць» ці «генерал-маёр», але падвучылі даволі шмат. Нават малыя былі знаёмыя

з самымі звычайнымі выразамі, накшталт «ай-яй-яй, нельга так» і падобнымі. Маленькі хлопчык, якога звалі Мома, навучыўся гаварыць на іх мове сапраўды добра, бо ён часта бываў каля хацін матросаў і чуў, як тыя гутараць. І адна маленькая мілая дзяўчынка, якую звалі Маана, не саступала яму ў кемлівасці.

І вось Мома паспрабаваў растлумачыць Піпі, чаму яны ўкленчылі перад ёй.

— Ты ж быць дужа далікатны белы прынцэса, — сказаў ён.

— Не быць я дужа далікатны белы прынцэса, — запырэчыла Піпі. — Збольшага я быць проста Піпі Доўгая Панчоха, і наогул я ўжо насядзелася на гэтым пасадзе.

Яна саскочыла з трона. І кароль Эфраім таксама саскочыў, бо акурат скончыў валадарыць.

Чырвоны шар сонца патануў у Ціхім акіяне, і хутка неба загарэлася зоркамі. На ўрадовым месцы барабохі расклалі вялікае вогнішча, і кароль Эфраім, Піпі, Томі, Аніка і матросы са «Скакухі» ўладкаваліся на зялёнай траве і глядзелі, як

барабохі танцуюць вакол вогнішча. Глухі бой барабанаў, незвычайны танец, экзатычныя водары тысяч незнаёмых кветак у джунглях, неба, якое бліскала зоркамі над іх галовамі, — ад усяго гэтага Томі і Аніку агарнуў асаблівы настрой. Бясконцыя акіянскія хвалі ўвесь час гучалі магутным акампанеентам.

— Я думаю, што гэта вельмі добры востраў, — сказаў Томі пазней, калі Піпі, Аніка і ён лег-

лі спаць у сваёй утульнай хацінцы пад какосавай пальмай.

— Я таксама так думаю, — пагадзілася Аніка. — А ты так не думаеш, Піпі?

Але Піпі ляжала моўчкі нагамі на падушцы, паводле сваёй завязёнкі.

— Паслухайце акіянскі прыбой, — летуценна сказала яна.

ПІПІ ЁШЧУВАЕ АКУЛУ

На наступны дзень Піпі, Томі і Аніка вельмі рана выбраліся з хацінкі. Але барабохскія дзеці прачнуліся яшчэ раней і цяпер сядзелі пад пальмай, нецярпліва чакаючы, калі белыя дзеці выйдуць пагуляцца. Яны бойка перамаўляліся па-барабохску і смяяліся так, што зубы бліскалі пад сонцам.

Уся дзіцячая кампанія на чале з Піпі выправілася на бераг. Томі і Аніка высока заскакалі ад радасці, убачыўшы цудоўны белы пясочак, у які можна было закопвацца, і прыветны сіні акіян. Каралавы рыф непадалёк ад вострава служыў за хвалярэз. Паверхня акіяна за ім была спакойнай і нагадвала люстэрка. Дзеці, паскідаўшы павязкі, з віскатам і крыкамі рынуліся ў ваду.

Пакачаўшыся ў белым пясочку, Піпі, Томі і Аніка сышліся ў меркаванні, што чарнаскурымі быць нашмат лепей, бо белы пясок выглядаў пры-

гажэй на чорным фоне. Але калі Піпі па шыю закапалася ў пясок так, што вытыркаліся толькі рабаціністы твар і дзве рудыя коскі, гэта таксама глядзелася здорава. Усе дзеці ўладкаваліся вакол, каб пагаварыць з ёй.

— Раскажы пра белых дзяцей у краіне белых дзяцей, — звярнуўся Мома да рабаціністага твару.

— Белыя дзеці любяць табліцу мнаганожання, — сказала Піпі.

— «Табліца множання» яна называецца, — павярнула Аніка. — І дарэчы, — працягнула яна пакрыўджана, — нельга дакладна сцвярджаць, што мы так ужо яе любім.

— Белыя дзеці любяць табліцу мнаганожання, — настойліва паўтарыла Піпі. — Белыя дзеці проста шалеюць, калі штодня не атрымліваюць вялікай порцыі мнаганожання.

Яна не змагла працягваць на ламанай барабохскай і перайшла на сваю мову.

— Як пачуецца, што плача белае дзіця, будзьце пэўныя: гэта згарэла школа, альбо пачаліся канікулы, альбо настаўніца забылася даць дзецям хатняе заданне па табліцы мнаганожання.

А калі ў іх пачынаюцца летнія канікулы, робіцца немавед што! Гэткія лямант і енк усчынаюцца, што падумаеш: лепш памерці, каб не чуць. Ва ўсіх вочы на мокрым месцы, калі школьная брамка зачыняецца на лета. Усе дзеці крочаць дахаты, зацягнуўшы тужлівымі галасамі жалобныя песні, і рыдаюць да ікаўкі ад думкі, што пройдзе некалькі доўгіх месяцаў да таго, як яны атрымаюць хоць колькі-небудзь мнаганожання. Такая бяда, нават няма з чым параўнаць, — сказала Піпі і цяжка ўздыхнула.

— Хм-хм, — сказалі Томі і Аніка.

Мома не зусім зразумеў, што такое «мнаганожанне», і хацеў падрабязнейшага тлумачэння. Томі толькі быў наважыўся растлумачыць, але Піпі яго апярэдзіла.

— Ды ўсё проста, — заявіла яна. — Гэта калі сем на сем будзе сто два. Клас?

— Дакладна не сто два, — сказала Аніка.

— Не, сем на сем будзе сорок дзевяць, — сказаў Томі.

— Ты ўлічы, што мы цяпер на востраве Барабабох, — запырэчыла Піпі. — Тут зусім іншы і больш

спрыяльны клімат, таму сем на сем тут будзе значна болей.

— Хм-хм, — сказалі Томі і Аніка.

Урок арыфметыкі быў перарваны капітанам Доўгай Панчохай, які прыйшоў расказаць, што ён, усе матросы і ўсе мужчыны-барабохі збіраюцца на пару дзён на іншы востраў папаляваць на дзіка. Капітану Доўгай Панчосе акурат захацелася трошкі свежага свінога стэйка. Барабохскім жанчынам таксама трэба было паехаць, каб палохаць дзіка страшным крыкам. Гэта значыла, што дзеці застануцца на востраве Барабабох адны.

— Вас жа гэта не засмуціць? — спытаў капітан Доўгая Панчоха.

— Адгадай з трох разоў, — сказала Піпі. — Калі я пачую, што нейкія дзеці засмуціліся праз тое, што засталіся без нагляду дарослых, у той дзень я вывучу ўсю табліцу многаножання ззаду наперад, клянуся.

— Так я і думаў, — сказаў капітан Доўгая Панчоха.

Ён і яго падданыя ўзброіліся шчытамі і дзідамі, селі ў вялікія чаўны і пагрэблі ад вострава Барабабох.

Піпі, склаўшы далоні рупарам, крыкнула ім услед:

— Гладкае вам дарожкі! Але калі вы не вернецеся да майго пяцідзесяцігоддзя, я буду шукаць вас праз абвестку па радыё.

Застаўшыся адны, Піпі, Томі і ўсе астатнія дзеці радасна перазірнуліся. У іх распараджэнні на некалькі дзён быў цэлы ціхаакіянскі востраў.

— Што будзем рабіць? — спыталі Томі і Аніка.

— Для пачатку здабудзем наш сняданак з дрэва, — сказала Піпі.

Яна спрытна залезла на пальму па какосавыя арэхі.

Мома і астатнія барабохскія дзеці сабралі плады хлебнага дрэва і бананы. Піпі расклала на беразе вогнішча і пасмажыла на ім цудоўныя плады хлебнага дрэва. Дзеці селі ў кола і атрымалі грунтоўны сняданак: смажаны плод хлебнага дрэва, какосавае малако і бананы.

На востраве Барабабох не было коней, і таму ўсіх барабохскіх дзяцей вельмі цікавіў конь Піпі. Тым, хто адважваўся, дазвалялася на ім трошкі пакатацца. Маана сказала, што з задавальнен-

нем калі-небудзь з'ездзіла б у краіну белых, дзе бываюць такія дзіўныя жывёліны.

Спадара Нільсана нідзе не было відаць. Ён выправіўся на экскурсію ў джунглі, дзе знайшоў некалькі сваякоў.

— Што мы будзем рабіць зараз? — спыталі Томі і Аніка, калі катацца на кані надакучыла.

— Белыя дзеці хацець паглядзець класныя пячоры, так, не? — пацікавіўся Мома.

— Белыя дзеці дужа хацець паглядзець класныя пячоры, так, анягож, — згадзілася Піпі.

Востраў Барабабох быў каралавым. З паўднёвага боку бераг абрываўся ў мора высокімі каралавымі сценамі, і там былі самыя цудоўныя пячоры, вырытыя хвалямі. Некаторыя месціліся цалкам пад паверхняй мора і былі запоўненыя вадой, але некаторыя былі вышэй, і там мясцовыя дзеці бавілі час і гулялі.

Яны назбіралі вялікія запасы какосавых арэхаў і іншага смакоцця ў самую вялікую пячору. Залезці сюды было няпростай задачай. Трэба было вельмі асцярожна прабрацца ўздоўж скалістай кручы, моцна трымаючыся за бугры і выступы. Інакш можна было лёгка сарвацца ў мора. Звычайна то нічога страшнага. Аднак гэтае месца кішэла

акуламі, якія любілі паласавацца дзятвой. Нягледзячы на гэта, барабохскія дзеці забаўляліся ныраннем па жамчужніцы, але тады камусьці заўжды трэба было стаяць на варце і крычаць «Акула! Акула!», як толькі паказваўся плаўнік драпежніцы. Унутры пячоры барабохскія дзеці зладзілі сховішча зіхатлівага жэмчугу, які яны знайшлі ў жамчужніцах. Яны часта гуляліся ім у шарыкі і не ўяўлялі, што гэты жэмчуг каштаваў шалёных грошай у краінах белых людзей. Капітан Доўгая Панчоха часам браў пару жамчужын, калі ехаў купіць тытуню. За жэмчуг ён набываў цэлую кучу рэчаў, на яго думку, патрэбных падданым, але збольшага ён лічыў, што яго верныя барабохі самі добра знаюцца, як ім жыць. І дзеці маглi працягваць гуляцца з жамчужынамі ў шарыкі.

Аніка абедзвюма рукамі замахала на Томі, калі той прапанаваў, каб яна прабралася ўздоўж кручы ў вялікую пячору. Спачатку шлях быў не такі і цяжкі. Можна было ісці па даволі шырокім выступе, але паступова ён рабіўся вузейшым і вузейшым, і апошнія некалькі метраў да пячоры трэба было караскацца, шукаючы апоры для нагі.

— Ні за што, — сказала Аніка. — Ні за што!

Караскацца ўздоўж кручы, дзе амаль немагчыма было надзейна зачапіцца хоць за што-небудзь, і каб яшчэ пад табой было дзесяць метраў да мора, поўнага акул, якія толькі і чакалі, калі нехта зваліцца, — гэта не тое, што Аніка лічыла добрай забаўкай.

Томі вельмі засердаваў.

— У-у, ніколі нельга браць з сабой сяспёр у Ціхі акіян, — сказаў ён і палез на кручу.

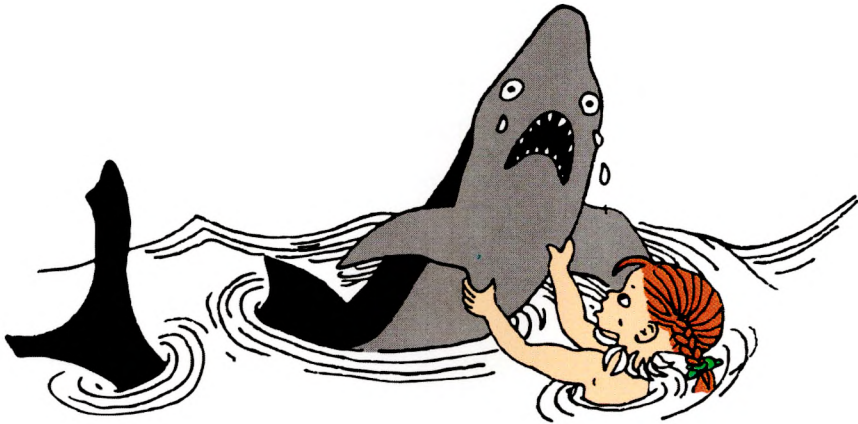
— Глядзі на мяне! Проста робіш вось так...

— Плэх! — з такім гукам Томі зваліўся ў ваду. Аніка гучна ўскрыкнула. Нават мясцовыя дзеці напалохаліся.

— Акула! Акула! — закрычалі яны, паказваючы ў мора. Адтуль вытыркаўся плаўнік, які на поўнай хуткасці кіраваўся да Томі.

Піпі ўшчувае акулу

— Плэх! — зноў пачуўся гук. Гэта Піпі саскочыла ўніз. Яна паспела даплыць да Томі амаль адначасова з акулай. Томі енчыў, як шалёны. Ён адчуў, як вострыя зубы акулы драгнулі яму па скуры. Але тут жа Піпі схапіла крыважэрную пачвару дзвюма рукамі і падняла яе над паверхняй вады.

— І не сорамна табе? — паўшчувала яна акулу.

Рыбіна агледзелася вакол, яна была агаломшаная і ў кепскім гуморы. Яна ж не магла добра дыхаць на паветры.

— Паабядай, што ніколі больш так не будзеш, і тады я цябе адпушчу, — сур'ёзна сказала Піпі.

І яна з усёй сілы шпурнула акулку далёка ў акіян. А тая кінулася наўцёкі, вырашыўшы як мага хутчэй перабрацца ў Атлантыку.

Тым часам Томі выбраўся на невялікі выступ і сядзеў там, калоцячыся ўсім целам. З яго нагі ішла кроў. За Томі вылезла Піпі. Яна паводзіла сябе вельмі дзіўна. Спачатку высока падняла Томі, а потым абняла так моцна, што з яго выйшла амаль усё паветра. Потым раптоўна адпусціла яго і села на скале. Схаваўшы твар у далонях, яна плакала. Піпі плакала. Томі, Аніка і ўсе мясцовыя дзеці глядзелі на яе агаломшана і напалохана.

— Ты плакаць, бо Томі ледзь не з’елі? — спытаўся Мома.

— Не, — змрочна сказала Піпі і выцерла вочы. — Я плакаць, бо бедная галодная акулка засталася сёння без сняданку.

ПІПІ ЎШЧУВАЕ ДЖЫМА І БУКА

Зубы акулы толькі крыху падрапалі скуру на назе Томі, і, супакоіўшыся, ён усё адно захацеў залезці ў вялікую пячору. Тады Піпі спяла вяроўку з гібікусавага лыка і надзейна прывязала яе да каменя. Потым лёгка, як сарна, забралася ў пячору і там надзейна замацавала другі канец вяроўкі. Цяпер нават Аніка адважылася забрацца ў пячору. Лезці, трымаючыся за нацягнутую вяроўку, было нескладана.

Гэта была цудоўная пячора. Настолькі прас-торная, што ў ёй без цяжкасці змясціліся ўсе дзеці.

— Гэтая пячора нават лепшая за дуплісты дуб у садзе ля вілы «Напракудзіль», — сказаў Томі.

— Ну, не лепшая, але такая ж добрая, — за-пярэчыла Аніка, адчуўшы як ёй кальнула сэрца

ад думкі пра дуб, што застаўся дома, і не жадаючы пагаджацца з тым, што існавала нешта лепшае за яго.

Мома паказаў белым дзецям, колькі какосавых арэхаў і пюрэ з пладоў хлебнага дрэва назапашана ў пячоры. Тут можна было б пражыць некалькі тыдняў і не памерці ад голаду. Маана падышла і паказала полае бамбукавае сцябло, да канца запоўненае цудоўнымі пярлінамі. Яна дала Піпі, Томі і Аніцы па жмені.

— Прыгожымі штучкамі вы гуляецеся ў шарыкі ў гэтай краіне, — адзначыла Піпі.

Было здорава сядзець ля выхаду з пячоры і глядзець, як зіхаціць акіян пад сонцам. А яшчэ было вельмі прыемна, лежачы на жываце, плявацца з вышыні ў ваду. Томі абвясціў спаборніцтва ў пляванні на адлегласць. Мома ў гэтым быў сапраўдны мастак. Але нават ён не мог перамагчы Піпі. Ёй не было роўных, калі яна сваім спосабам плявалася праз шчылінку ў пярэдніх зубах.

— Калі ў Новай Зеландыі сёння імжыць, — сказала Піпі, — то гэта мая віна.

У Томі і Анікі выходзіла блага.

— Белыя дзеці не ўмеюць плявацца, — ганарыста сказаў Мома.

Піпі ён не дужа лічыў за белае дзіця.

— Не ўмеюць плявацца? — абурылася Піпі. — О, ты не ведаеш, што кажаш. Ды яны толькі гэтаму і вучацца ў школе з першага класа! Пляваць і на адлегласць, і ў вышыню, і ў скачку. Бачыў бы ты настаўніцу Томі і Анікі, вось хто плюецца дык плюецца! Яна заняла першае месца ў пляванні ў скачку. Калі яна носіцца па акрузе і плюецца, увесь горад стаіць на вушах ад радасці.

— Хм-хм... — сказалі Томі і Аніка.

Прыклаўшы руку брылём да вачэй, Піпі прыгледзелася, узіраючыся ў марскі гарызонт.

— Там нейкае судна ідзе, — сказала яна. — Мале-енечкі параходзік. Цікава, што яму тут спатрэбілася.

І праўда, гэта было цікава. Параход на добрай хуткасці набліжаўся да вострава Барабабох. На борце, апроч некалькіх чарнаскурых матросаў, таксама былі два беласкурыя мужчыны. Іх звалі Джым і Бук. Гэта былі хамаватыя дзецюкі, якія выглядалі як сапраўдныя бандыты. Акурат бандытамі яны і былі.

Аднойчы капітан Доўгая Панчоха купляў тытунь у краме ў той жа самы час, калі там былі і Джым з Букам. Тыя ўбачылі, як капітан Доўгая Панчоха выклаў на прылавак пару незвычайна буйных і прыгожых жамчужын, і пачулі, як ён сказаў, што на востраве Барабабох дзеці карыстаюцца такімі для гульні ў шарыкі. З таго дня яны мелі толькі адну мэту: паехаць на востраў Барабабох і завалодаць гэтым жэмчугам. Яны ведалі, што капітан Доўгая Панчоха быў жахліва дужы, таксама

яны пабойваліся матросаў са «Скакухі» — і таму задумалі зрабіць нечаканы налёт, калі мужчыны выправяцца на якое-небудзь паляванне. І вось такі выпадак надарыўся. Схаваўшыся за востравам, яны бачылі ў падзорную трубу, як капітан Доўгая Панчоха, усе матросы і барабохі пагрэблі ад вострава Барабабох. Засталося толькі дачакацца, калі чайны зусім знікнуць з вачэй.

— Кідайце якар! — крыкнуў Бук, калі карабель падышоў зусім блізка да вострава.

Піпі і ўсе дзеці моўчкі назіралі за імі з пячоры. Вось кінулі якар. Джым і Бук заскочылі ў шлюпку

і пагрэблі да берага. Чарнаскурым жа матросам загадалі заставацца на борце.

— Зараз пракрадзёмся ў вёску і заспеем іх знянацку, — сказаў Джым. — Дома ж толькі жанчыны і дзеці.

— Анягож, — сказаў Бук. — Дарэчы, у чайнах было так шмат жанчын, што я думаю, на востраве засталіся толькі дзеці. Спадзяюся, яны гуляюцца ў шарыкі, гы-гы-гы.

— А чаму? — крыкнула Піпі з пячоры. — Любіце гуляцца ў шарыкі? Я дык лічу, што скакаць варонай таксама весела.

Джым і Бук здзіўлена азірнуліся і ўбачылі Піпі і дзяцей, чые галовы тырчалі з пячоры. Твары бандыдаў расплыліся ва ўсмішцы.

— Вось дзе ў нас дзеці, — сказаў Джым.

— Выдатна, — сказаў Бук. — Для нас гэта будзе лёгенька.

Але на ўсялякі выпадак яны вырашылі дзейнічаць хітрасцю. Ніхто ж не ведаў, дзе гэтая малеча захоўвала жэмчут, таму найлепш было падмануць іх, удаючы з сябе добранькіх. Яны зрабілі выгляд, што на востраў Барабабох прыплылі не дзеля

жэмчугу, а дзеля прыемнага падарожжа. Ім было горача, яны ўзмакрэлі, і Бук прапанаваў для пачатку скупануцца.

— Толькі зганяю назад на параход па нашы купальныя майткі, — сказаў ён.

Так ён і зрабіў. Тым часам Джым застаўся стаяць на беразе.

— Добрае тут месца для купання? — крыкнуў ён дзецям, каб паддобрыцца.

— Проста цудоўнае, — адказала Піпі. — Проста цудоўнае для акул. Яны купаюцца тут штодня.

— Што за лухта, — сказаў Джым. — Не бачу тут ніякіх акул.

Але ўсё-ткі ён трошкі захваляваўся і, калі Бук прыплыў назад з купальнымі майткамі, пераказаў яму словы Піпі.

— Лухта, — сказаў Бук і крыкнуў Піпі: — Гэта ты сцвярджаеш, што тут небяспечна купацца?

— Не, — запырэчыла Піпі. — Я такога ніколі не казала.

— Дзіўна, — сказаў Джым. — Хіба ты не казала, што тут могуць быць акулы?

— Гэта я казалася. Але каб небяспечна — не, я б так не сцвярджала. Летась тут і мой дзядуля купаўся.

— Вось яно як, — сказаў Бук.

— Дзядуля во вярнуўся дадому з бальніцы ў гэтую пятніцу, — працягнула Піпі, — на самых зграбных драўляных нагах, якія я толькі бачыла ў дзядуляў.

Яна задуменна сплюнула ў ваду.

— Таму нельга сцвярджаць, што гэта небяспечна. Пазбавіцца той-сёй рукі-нагі можна, калі тут купацца. Але пара драўляных ног каштуе не больш за крону — то не думаю, што вам чыста са сквапнасці варта ўстрымлівацца ад асвятальнага купання.

Яна сплюнула яшчэ раз.

— Мой дзядуля, дарэчы, радуецца сваім драўляным нагам як дзіця. Ён кажа, што ў бойцы ім цаны няма.

— Ведаеш, што я думаю? — сказаў Бук. — Я думаю, што ты маніш. Твой дзядуля, напэўна, ужо стары чалавек. Наўрад ці ён захоча лезці ў нейкую бойку.

— *Наўрад ці* захоча? — загарланіла Піпі. — Ды ён самы люты дзядуля з усіх, хто малаціў драўлянымі нагамі па галовах. Ён нудзіцца, калі не займае сябе бойкамі з раніцы да вечара. І тады кусае сябе за нос з чыстай лютасці.

— Лухта, — сказаў Бук. — Ніхто не можа ўкусіць сябе за нос.

— Можа-можа, — запэўніла Піпі. — Проста ён залазіць для гэтага на крэсла.

Бук крыху падумаў над гэтым, але потым усёткі сказаў:

— Не магу больш слухаць тваю лухту. Хадзем, Джым, пераадзенемся.

— Дарэчы, скажу я вам, у майго дзеда самы доўгі нос у свеце. У яго ёсць пяць папугаяў, і ўсе пяць могуць усесціся разам на яго носе.

Але цяпер Бук моцна разлаваўся.

— Ведаеш што, малая рудая шкодніца? Горшай манюкі за цябе я не сустракаў. І не сорамна табе? Ты думаеш, я паверу, быццам пяць папугаяў могуць усесціся разам на носе твайго дзядулі? Прызнайся, што ты зманіла!

— Прызнаюся, — маркотна сказала Піпі. — Я зманіла.

— Вось бачыш, — заўважыў Бук. — А я што казаў!

— Я жахліва, жудасна зманіла, — працягнула Піпі яшчэ больш маркотна.

— Ага, я гэта адразу сцяміў, — сказаў Бук.

— Бо пяты папугай, — крыкнула Піпі і горка заплакала, — пяты папугай *вымушаны стаяць на адной лапцы!*

— Хадзем у лес, — прапановаў Бук.

Яны з Джымам пайшлі за куст, каб пераадзецца.

— Піпі, у цябе ж няма дзядулі, — з дакорам сказала Аніка.

— Няма, — радасна сказала Піпі. — А што, абавязкова, каб быў?

Бук першы нацягнуў купальныя майткі. Ён зграбна скокнуў у ваду са скалы і вынырнуў. Дзеці цікаўна назіралі за ім з пячоры. І вось яны ўбачылі, што над паверхняй вады мільгнуў плаўнік акулы.

— Акула! Акула! — закрычаў Мома.

Бук, які з вялікай асалодай боўтаў нагамі ў вадзе, павярнуў галаву і ўбачыў, што на яго рухаецца жахлівая пачвара.

Напэўна, ніхто яшчэ не плаваў так хутка, як тады Бук. У два мігі ён дабраўся да берага і выскачыў з вады. Ён быў раз'юшаны і напалоханы і, падобна, лічыў Піпі вінаватай у тым, што ў акіяне водзяцца акулы.

— Як табе не сорамна, дзяўчынка? — крыкнуў ён. — Акіян жа кішыць акуламі!

— А я хіба не казала? — адгукнулася Піпі, нявінна нахіліўшы галаву да пляча. — Разумееш, я ж не ўвесь час маню.

Джым і Бук пайшлі за куст і зноў пераадзеліся. Яны вырашылі, што час заняцца жэмчугам. Невядома было, на колькі яшчэ затрымаюцца капітан Доўгая Панчоха і астатнія.

— Паслухайце, дзетачкі, — сказаў Бук, — я чуў, як нехта казаў, што тут на дне багата жамчужніц. Вы не ведаеце, ці праўда гэта?

— Ці праўда? — сказала Піпі. — Ды жамчужніцы пад нагамі храбусцяць, калі тут хадзіць па дне. Нырніце і самі пабачыце.

Але Бук не хацеў ныраць.

— Тут у кожнай ракавіне па буйной жамчужыне, — працягнула Піпі. — Прыкладна як гэтая.

Яна паказала вельмі буйную зіхатлівую жамчужыну.

Джым і Бук ад нецярплівасці ажно не маглі стаяць спакойна.

— У вас такіх некалькі? — спытаў Джым. — Мы б хацелі іх купіць у вас.

Гэта была няпраўда. У Джыма і Бука не было грошай купляць жэмчуг. Яны проста хацелі здабыць яго падманам.

— Так, у нас тут недзе пяць-шэсць літраў жэмчугу ў пячоры, — сказала Піпі.

Джым і Бук не маглі схаваць сваёй радасці.

— Цудоўненька, — сказаў Бук. — Спускайцеся з ім сюды, і мы ў вас купім усё разам.

— Ну не, — сказала Піпі. — А чым тады бедныя дзеткі будуць гуляцца ў шарыкі, пра гэта вы падумалі?

Пасля доўгіх разважанняў Джым і Бук зразумелі, што падманам жэмчугу ім не атрымаць. Але тое, што не выходзіла дастаць хітрасцю, яны

вырашылі здабыць сілай. Цяпер яны ведалі, дзе ляжаў жэмчуг. Заставалася толькі залезці ў пячору і забраць яго.

Залезці ў пячору, ага! Нібы гэта было так проста! Пакуль яны раіліся, Піпі прадбачліва адчапіла гібіскусавую вяроўку і зацягнула наверх.

Джым і Бук не гарэлі жаданнем лезці ў пячору. Але, відавочна, нічога іншага не заставалася.

— Лезь ты, Джым, — сказаў Бук.

— Не, ты лезь, Бук, — сказаў Джым.

— Лезь ты, Джым, — сказаў Бук.

Бук быў мацнейшы за Джыма. Таму Джым палез. Ён адчайна чапляўся за ўсе выступы. Па спіне бег халодны пот.

— Толькі трымайцеся моцна, каб не зваліліся, — падбадзёрыла яго Піпі.

І тады Джым зваліўся. Бук крычаў і лаяўся на беразе. Ды і Джым крычаў, бо ўбачыў, што дзве акулы кіруюць проста да яго. Калі паміж імі і Джымам заставалася не болей за метр, Піпі кінула перад носам у акул какосавы арэх. Іх гэта напалохала на пэўны час, і Джым якраз паспеў даплыць да берага і выбрацца на невялікае ўзвышэнне. З яго

адзення цякла вада, і выглядаў ён гаротна. Бук лаяўся.

— Ты сам паспрабуй, тады пабачыш, ці гэта лёгка, — сказаў Джым.

— Хоць пакажу табе, як гэта робіцца, — паабяцаў Бук і палез.

Усе дзеці сачылі за Букам. Аніка нават трошкі спалохалася, бо ён быў усё бліжэй і бліжэй.

— Аёй, толькі не станавіся туды, бо звалішся, — крыкнула Піпі.

— Куды? — спытаў Бук.

— Туды, — паказала Піпі на выступ.

Бук паглядзеў уніз пад ногі — і плюхнуўся ў ваду.

— Так усе какосы можна змарнаваць, — сказала Піпі, кідаючы чарговы какос у акул, каб не даць ім зжэрці няшчаснага Бука, які спалохана плюхаўся ў вадзе.

Ён вылез злы як чорт, і адразу ж зноў палез угару, бо пастанавіў абавязкова забрацца ў пячору і завалодаць жэмчугам.

Гэтым разам справы ў яго пайшлі лепей. Ужо амаль ля самага ўвахода ў пячору ён трыумфальна закрычаў:

— Ну, дзетачкі, зараз я вам адпомшчу!

Тады Піпі выставіла ўказальны палец і тыцнула ім Бука ў жывот.

— Плёх! — такі пачуўся гук.

— Мог бы і сам парупіцца ўзяць з сабой калас, калі ўжо на тое пайшло, — крыкнула Піпі яму ўслед, пацэліўшы навязлівай акуле арэхам у нос.

Але акул прыплыла яшчэ болей, і Піпі давялося кінуць яшчэ какосаў. Адзін з іх выпадкова трапіў Буку па галаве.

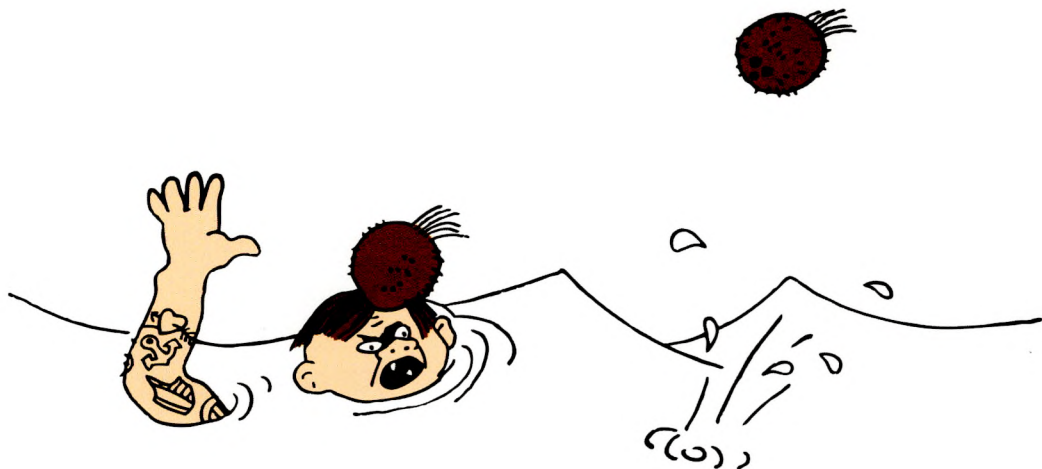
— А-а, трасца, гэта быў ты, — сказала Піпі, калі Бук ускрыкнуў. — Зверху ты выглядаеш дакладна як вялікая гадкая акуліна.

Гэтым разам Джым і Бук вырашылі дачакацца, калі дзеці самі спусцяцца.

— Прагаладаюцца — вылезуць, нікуды не падзенуцца, — злавесна сказаў Бук. — Вось тады яны атрымаюць.

Ён крыкнуў дзецям:

— Шкада мне вас будзе, калі, седзячы ў пячоры, вы памраце з галадухі.

— Добрае ў цябе сэрцайка, — сказала Піпі. — Але сама меней чатырнацца дзён табе не трэба непакоіцца. Потым, напэўна, нам давядзецца ўнармаваць какосавы паёк.

Яна разбіла буйны какос, выпіла малако і з’ела цудоўную сярэдзінку.

Джым і Бук вылаяліся. Ужо сутонела, і яны пачалі рыхтавацца да начлегу на пляжы. Паплыць назад на параход і пераначаваць там яны не наважыліся, бо тады ж дзеці маглі вылезці і ўцячы з усім жэмчугам. Таму бандыты ўлегліся на скалістым беразе ў мокрым адзенні. Гэта было вельмі непрыемна.

Наверсе ў пячоры дзеці ласаваліся како-савымі арэхамі і пюрэ з хлебнага дрэва. Смаката! Іхнія вочы блішчэлі, так усё было захапляльна і здрава. Час ад часу дзеці высоўвалі галовы з пячоры, каб паглядзець на Джыма і Бука. Цяпер ужо сцямнела і відаць было толькі іхнія няясныя абрысы на скалістым узбярэжжы. Але было чу-но, як яны там лаюцца.

Раптам пачалася залева, такая выдатная, як бывае ў тропіках. Цэлае мора вады лілося з неба. Піпі высунула з пячоры самы кончык носа.

— Калі камусьці пашанцавала, дык гэта вам, — крыкнула яна Джыму і Буку.

— Што ты маеш на ўвазе? — з надзеяй спытаў Бук.

Ён падумаў, што дзеці, магчыма, перадумалі і захацелі аддаць ім жэмчуг.

— Што ты маеш на ўвазе, калі кажаш, што нам пашанцавала?

— Ты толькі падумай: вам дзіка пашанцавала, што вы паспелі прамокнуць яшчэ да залевы. А інакш вы ж наскрозь прамоклі б пад гэтым дажджом.

Хтосьці вылаяўся ўнізе на ўзбярэжжы, але немагчыма было сказаць, быў гэта Джым ці Бук.

— І вам дабранач, салодкіх сноў, — сказала Піпі. — Бо мы ўжо кладзёмся.

Дзеці ўлегліся на падлогу ў пячоры. Томі і Аніка ляжалі бліжэй за ўсіх да Піпі і трымалі яе за руку. Было так цудоўна! У пячоры было цёпла і ўтульна, а звонку шумеў дождж.

ПІПІ НАДАКУЧВАЮЦЬ ДЖЫМ І БУК

Дзеці соладка праспалі цэлую ноч. Чаго не скажаш пра Джыма і Бука. Спачатку яны лаяліся на дождж, а калі ён скончыўся, то пачалі сварыцца, высвятляючы, хто з іх вінаваты, што яны не змаглі дабрацца да жэмчугу, і каму наогул прыйшла ў галаву дурная думка выправіцца на востраў Барабабох. Але калі ўзышло сонца і высушыла іх адзенне, а жыццярадасны твар Піпі паказаўся з пячоры і пажадаў ім добрай раніцы, бандыты цвёрда вырашылі адабраць жэмчуг і паехаць адсюль багатырамі. Адно што яны не маглі прыдумаць, як ім гэта зрабіць.

Тым часам конь Піпі пачаў дзівіцца, куды прапалі Піпі, Томі і Аніка. Спадар Нільсан вярнуўся з сустрэчы са сваякамі ў джунглях і таксама іх шукаў. Да таго ж яму было цікава, ці будзе сварыцца Піпі, калі ўбачыць, што ён згубіў свой брыль.

Спадар Нільсан заскочыў на спіну каню, усеўся ля хваста, і конь выправіўся на пошукі Піпі. Паступова ён дабраўся да паўднёвай часткі вострава. І там конь убачыў, што з пячоры вытыркаецца галава Піпі. Ён радасна заржаў.

— Глядзі, Піпі, вунь твой конь! — закрычаў Томі.

— А ля хваста — Спадар Нільсан! — закрычала Аніка.

Джым і Бук пачулі гэта. Яны пачулі, што конь, які ішоў да іх берагам, належаў Піпі, той рудава-лосай шкодніцы ў пячоры.

Бук падышоў і схапіў каня за грыву.

— Слухай, чортава семя, — закрычаў ён Піпі. — Зараз я прыб’ю твайго каня.

— Ты збіраешся прыбіць майго каня, якога я так моцна люблю? — сказала Піпі. — Майго лаценькага міленькага коніка? Ды ты не сур’эзна!

— Анягож, я проста вымушаны буду гэта зрабіць, — сказаў Бук. — Калі толькі ты не захочаш спусціцца і аддаць нам увесь жэмчуг. Увесь да апошняй жамчужыны, прашу заўважыць! А інакш я прыб’ю каня зараз жа.

Піпі сур'ёзна паглядзела на яго.

— Мілы, — сказала яна, — прашу цябе ад усёй душы: не бі майго каня і дазволь дзецям пакінуць сабе іх жэмчуг.

— Ты чула, што я сказаў! — крыкнуў Бук. — Гані жамчужыны зараз жа. А інакш...

І яшчэ прашапгаў Джыму:

— Толькі пачакай, пакуль яна спуściцца сюды з жэмчугам. Тады я аддубашу яе за ноч пад дажджом. А каня забяром з сабой на карабель і прададзiм на якім-небудзь iншым востраве.

Ён крыкнуў Піпі:

— Ну, што ты там? Спускаешся ці не?

— Ужо iду, — сказала Піпі. — Але не забывай, што ты сам пра гэта папрасiў.

Лёгка пераскокваючы з выступу на выступ, быццам гэта гладкая сцежка для прагулянак, Піпі ўрэшце трапіла на скалісты бераг, дзе яе чакалі Бук, Джым і конь. Яна апынулася перад Букам. Маленькая і худзенькая, у адной толькі набедранай павязцы стаяла яна там, а рудыя коскі тырчалі ў бакі. Яе вочы гарэлі небяспечным агнём.

— Дзе жэмчуг, дзяўчынка? — крыкнуў Бук.

— Жэмчуг на сёння адмяняецца, — сказала Піпі. — Замест гэтага будзеце скакаць, як варона.

Тады Бук зароў так, што Аніка намерсе ў пячоры задрывала.

— Ну ўсё, зараз я дакладна прыб'ю і цябе, і твайго каня! — закрычаў ён і кінуўся на Піпі.

— Не так хутка, мой любы дружа, — сказала Піпі.

Схапіўшы за пояс, яна падкінула Бука на тры метры ўгару. Ён здорава ўдарыўся аб скалу, бразнуўшыся ўніз. Тады раз'юшыўся Джым. Ён замахнуўся і жахліва моцна ўдарыў бы Піпі, але яна адскочыла ўбок, задаволена пасмейваючыся. Ужо праз секунду Джым таксама паляцеў угару да светлага ранішняга неба.

І вось Джым і Бук сядзелі на скалістым беразе і гучна стагналі. Піпі падышла і, узяўшы кожнага з іх за шкірку, сказала:

— *Нельга* настолькі шалець па гульні ў шарыкі. Вы мо зусім ужо таго? Трэба ж *хоць якую* меру ведаць у пацехах.

Яна занесла іх на бераг і закінула ў шлюпку.

— Кіруйцеся дахаты і папрасіце ў мамы пяць эрэ на каменныя шарыкі, — сказала яна. — Паверце мне, вы не адчуеце ніякай розніцы.

Неўзабаве параход пачухчухаў ад вострава Барабабох. Больш ніколі яго не бачылі ў гэтых водах.

Піпі паляпала свайго каня па боку. Спадар Нільсан ускочыў ёй на плячо. А з-за самага далёкага мыса паказаўся доўгі шэраг чаўноў. Гэта капітан і яго кампанія вярталіся дадому з паспяховага палявання. Піпі закрычала і замахала ім, а яны адказалі на вітанне, узняўшы вёслы.

Потым Піпі зноў спрытна нацягнула вяроўку, каб Томі, Аніка і іншыя дзеці маглі бяспечна пакінуць пячору. І калі чаўны праз нейкі час далучыліся ў бухце да «Скакухі», чародка дзяцей у поўным складзе ўжо вітала іх на беразе.

Капітан Доўгая Панчоха пагладзіў Піпі па галаве.

— Ці ўсё было спакойна? — спытаў ён.

— Абсалютна спакойна, — адказала Піпі.

— Як так, Піпі? Спакойна ж не было, — сказала Аніка. — Ледзь не здарылася дрэннае.

— А-а, праўда што, я зусім забылася, — сказала Піпі. — Ясна, што спакойна не было, тата Эфраім. Як толькі ты адварнуўся, усякая ўсячына пачала адбывацца.

— Дзетка, што здарылася? — устрывожана спытаў капітан Доўгая Панчоха.

— Нічога жахлівага, — адказала Піпі. — Спадар Нільсан згубіў свой брыль.

ПІПІ ПАКІДАЕ ВОСТРАЎ БАРАБОХОХ

Потым надышлі цудоўныя дзянькі, цудоўныя дзянькі ў цёплым цудоўным свеце, поўным сонца, бляску блакітнай вады і водару кветак.

Томі і Аніка так загарэлі, што іх было амаль немагчыма адрозніць ад барабохскіх дзяцей. А на твары Піпі не засталася месца, вольнага ад рабацінак.

— Гэтае падарожжа для мяне было ўсё адно што курс прыгажосці, — задаволена казала яна. — Я цяпер рабацінісцейшая і прыгажэйшая, чым калі. Калі так і далей пойдзе, я буду проста агонь.

Мома, Маана і ўсе іншыя барабохскія дзеці ўжо і так лічылі, што Піпі — проста агонь. Ніколі раней не бывала ім так весела, як цяпер, яны палюбілі Піпі гэтак жа моцна, як яе любілі Томі з Анікай. Вядома, яны таксама палюбілі Томі і Аніку,

а Томі з Анікай палюбілі іх. Таму дзецям было так весела разам і яны гуляліся без перапынку цэлымі днямі. Часта яны бавіліся ў пячоры. Піпі занесла туды коўдры, і цяпер яны маглі начаваць там калі ўздумаецца, з куды большым камфортам, чым у першую ноч. Яна таксама змайстравала вярвачную лесвіцу, што спускалася з пячоры проста да вады, і дзеці лазілі па ёй уверх-уніз, купаліся і ад душы плёскаліся. Так-так, цяпер яны маглі там купацца. Піпі абгарадзіла вялікі ўчастак сеткай, каб да іх не дабраліся акулы. А як здорава было заплываць у запоўненыя вадой пячоры! І нават Томі з Анікай навучыліся ныраць па жамчужніцы. Першая жамчужына, якую знайшла Аніка, была буйная, прыгожая і ружовая. Аніка

вырашыла, што па вяртанні дахаты ўставіць яе ў пярсцёнак як напамін пра востраў Барабабох.

Часам яны гуляліся, што Піпі была Букам, які спрабаваў забрацца ў пячору, каб скрасці жэмчуг. Тады Томі прыбіраў вярочную лесвіцу, а Піпі караскалася па скале, як давядзецца. Усе дзеці крычалі: «Бук лезе, Бук лезе!» — калі яе галава паказвалася ў пячору, і строга па чарзе тыцкалі яе ў живот, каб яна павалілася назад у акіян. А яна плюхалася ўніз, каб толькі пяткі тырчалі з вады, і дзеці рагаталі так, што ледзь не вывальваліся з пячоры.

Калі ім надакучвала быць у пячору, яны бавіліся ў сваім бамбукавым доме. Ім дапамаглі яго пабудаваць, хоць натуральна, што Піпі зрабіла большую частку працы. Дом быў вялікі, у форме куба і пабудаваны з тонкіх бамбукавых сцяблін, вакол і ўнутры можна было лазіць як хочаш. Проста пасярод дома стаяла высокая какосавая пальма. Піпі высекла ў ёй прыступкі, так што па іх можна было забрацца на самы верх. Адтуль раскрываўся выдатны краявід. Паміж дзвюма іншымі пальмамі Піпі падвесіла арэлі з каліўя

гібіскусу. Класныя-прыўкрасныя. Калі разгушкацца з усяе сілы і на самай вялікай хуткасці вылецець з арэляў, скокаеш проста ў ваду. Піпі гушкалася жажліва высока і так далёка залятала ў ваду, што ёй самой здавалася, што адным цудоўным днём яна саскочыць ажно ў Аўстраліі — і ліха таму, каму яна зваліцца проста на галаву.

Таксама дзеці рабілі вылазкі ў джунглі. Там была высокая гара, дзе са стромы абрынаўся вадаспад. Піпі пастанавіла, што ёй да зарэзу трэба спусціцца з вадаспада ў бочцы, і яна гэта здзейсніла. Яна прыцягнула адну з бочак са «Скакухі» і залезла туды. Мома і Томі зачынілі вечка і дапамаглі бочцы закаціцца ў вадаспад. Тая імгненна бразнулася ўніз і там развалілася. Дзеці бачылі, як Піпі знікла ў плыні вады, і былі падумалі, што больш ніколі не ўбачаць яе. Але нечакана яна паказалася на паверхні, выбралася на бераг і сказала:

— А ў гэтых вадзяных бочак неблагі разгон.

Так мінаў дзень за днём. Набліжаўся сезон дажджоў, падчас якога капітан Доўгая Панчоха звычайна замыкаўся ў сваёй хаціне і аддаваўся роздумам пра жыццё; ён баяўся, што Піпі тады не

спадабаецца на востраве Барабабох. Томі і Аніка ўсё часцей пачалі задумвацца пра тое, як там мама з татам. Таксама ім карцела паспець дадому да Калядаў. Таму не так ужо яны і засмуціліся, калі аднойчы раніцай Піпі сказала:

— Томі і Аніка, а ці не паехаць нам зноў на нейкі час дадому на вілу «Напракудзілу»?

Канешне, для Мома, Мааны і астатніх мясцовых дзяцей маркотным зрабіўся той дзень, калі

Піпі, Томі і Аніка падняліся на борт «Скакухі», каб плысці дамоў. Але Піпі паабяцала, што яны будуць прыплываць назад на востраў Барабахох часта-часта. Барабахохскія дзеці сплялі вяночкі з белых кветак і перад растаннем павесілі іх на шыю Піпі, Томі і Аніцы. І так журботна ляцела над вадой іх развітальная песня, пакуль карабель адыходзіў усё далей! Капітан Доўгая Панчоха таксама стаяў на беразе. Ён быў вымушаны застацца і валадарыць. Фрыдальф замест яго ўзяўся завезці дзяцей дадому. Капітан Доўгая Панчоха задуменна смаркаўся ў сваю агромністую насоўку для тытуню і махаў ёй на развітанне. Піпі, Томі і Аніка заходзіліся слязьмі так, што з вачэй лілося струменямі, і махалі і махалі капітану Доўгай Панчосе і барабахохскай дзятве так доўга, пакуль іх было бачна.

Падчас усяго падарожжа дзьмуў цудоўны спадарожны вецер.

— Падплываем да Паўночнага мора, так што даставайце свае другія камплекты бялізны, — нагадала Піпі.

— Уф, дакладна, — сказалі Томі і Аніка.

Хутка выявілася, што «Скакуха», нягледзячы на цудоўны спадарожны вецер, дакладна не паспее дадому да Калядаў. Пачуўшы гэта, Томі і Аніка вельмі засмуціліся. Уявіце сабе: ані каляднай ялінкі, ані калядных падарункаў!

— Дык з такім жа поспехам можна было застацца на востраве Барабабох, — панура сказаў Томі.

Успомніўшы пра маму і тату, Аніка вырашыла, што яна ўсё адно хацела б дадому. Але было шкада, што яны прапусцяць Каляды, у гэтым Томі і Аніка пагаджаліся.

Цёмным вечарам у пачатку студзеня Піпі, Томі і Аніка зноў пабачылі агенчыкі маленькага гарадка. Яны былі дома.

— Ну, вось і скончылася падарожжа па Ціхім акіяне, — сказала Піпі, спускаючыся па трапе з канём.

На прычале нікога не было, каб сустрэць іх: ніхто ж не ведаў, што яны вяртаюцца. Піпі пасадзіла Томі, Аніку і Спадара Нільсана на каня, і яны паехалі да вілы «Напракудзіль». Конь ішоў вельмі няроўна, бо вуліцы былі замеценыя снегам. Томі і Аніка ўглядаліся наперад праз завіруху.

Хутка яны будуць з мамай і татам. І раптам дзеці адчулі, што страшна засумавалі па бацьках.

У доме сям’і Сетэргрэнаў прыветна гарэла святло і праз шыбу можна было ўбачыць маму і тату, якія сядзелі за абедзеным сталом.

— Вунь мама і тата, — вельмі радасна сказаў Томі.

А вось віла «Напракудзіла» стаяла зусім цёмная і замецёная снегам.

Аніка была няўцешная ад думкі, што Піпі трэба ісці туды адной.

— Калі ласка, Піпі, давай ты пераначуеш у нас першую ноч? — папрасіла яна.

Піпі пакідае востраў Барабабох

— Ну ўжо не, — сказала Піпі і забурылася ў сумёт перад веснічкамі. — Зараз мне трэба на-весці троху парадку на віле «Напракудзіле».

Яна пачала прабірацца далей праз глыбокія сумёты, якія даставалі ёй амаль да жывата. Конь патупаў за ёй.

— Але ж ты падумай, як холадна табе там будзе, — сказаў Томі, — там жа доўга не палілі ў печы.

— Яшчэ чаго, — адказала Піпі. — Калі сэрца гарачае і тахкае як трэба, то не змерзнеш.

ПІПІ НЕ ХОЧА БЫЦЬ ДАРОСЛАЙ

Ах, як жа абдымалі і цалавалі Томі і Аніку іх мама і тата! Яны падалі ім смачную вячэру і прыйшлі сказаць дабранач, калі дзеці леглі ў свае ложка. І доўга-доўга мама і тата сядзелі пры іх у спальні, слухаючы расказы пра дзівосныя прыгоды, якія адбываліся з імі на востраве Барабабох. Якія ж шчаслівыя былі яны ўсе разам! І толькі адно засмучала Томі і Аніку — тое, што Каляды прамінулі. Яны не хацелі прызнавацца ў гэтым маме, але ім так шкада было прапусціць калядную ялінку і падарункі. Пасля вяртання ўсё падавалася такім нязвыклым, як гэта заўжды бывае, калі нехта доўга падарожнічае. Было б нашмат весялей, калі б яны вярнуліся, а наперадзе былі Каляды.

Яшчэ Томі і Аніцы было трохкі балюча ад думкі пра тое, як там Піпі. Яна, пэўна, ляжала на

віле «Напракудзіле» з нагамі на падушцы, і ніхто не ўкладаў яе спаць. Яны вырашылі пайсці да яе на наступны дзень як мага раней.

Але на наступны дзень мама не адпусціла дзяцей, бо яна ж вельмі доўга іх не бачыла, і, да таго ж, на вячэру мусіла прыйсці бабуля. Томі і Аніка перажывалі пра тое, чым там цэлы дзень занятая Піпі, і, калі ўвечары пачало шарэць, яны ўжо не маглі болей трываць.

— Калі ласачка, мама, нам *трэба* пайсці наведаць Піпі, — сказаў Томі.

— Што ж, бяжыце, — сказала фру Сетэргрэн, — але доўга не баўцеся.

І Томі з Анікай пабеглі.

Дайшоўшы да веснічак вілы «Напракудзіль», яны спыніліся і залюбаваліся. Сядзіба выглядала нібы на каляднай паштоўцы. Уся яна была ахутаная мяккім снегам, і кожнае акенца радасна свяцілася.

На верандзе гарэў факел і кідаў святло далёка на двор, засланы снежнай коўдрай. Сцяжына да веранды была старанна расчышчаная, таму Томі і Аніцы не трэба было лезці ні ў якія сумёты.

Акурат тады, калі яны абтрасалі з сябе снег, тупаючы на верандзе, дзверы адчыніліся, і там стаяла Піпі.

— Шчаслівых Калядаў у тутэйшай хаціне! — сказала яна.

І павяла іх на кухню. А там, там стаяла сапраўдная калядная ялінка! Свечкі былі запаленыя, гарэлі і іскрыліся сямнаццаць бенгальскіх агнёў, і ад іх рабілася так утульна! На накрытым стале былі калядная каша, шынка, каўбаса і ўсе магчымыя калядныя ласункі, нават пернікі ў форме чалавечкаў і пячэнне хрушчы. У печцы гарэў агонь, а каля скрыні з дровамі стаяў конь і пачціва скроб капытом. Спадар Нільсан скакаў туды-сюды па ялінцы паміж бенгальскім агнямі.

— Ён мусіў быць калядным анёлкам, — незадаволена сказала Піпі, — але ад яго не дачакаешся, каб ён пасядзеў спакойна.

У Томі і Анікі проста заняло мову.

— О, Піпі, — сказала Аніка, — як цудоўна! Калі толькі ты паспела зрабіць усё гэта?

— Я дбайная натура, — адказала Піпі.

Томі і Аніка раптам адчулі сябе надзвычай шчаслівымі і радаснымі.

— А добра, што мы зноў дома на віле «Напракудзіле», — сказаў Томі.

Усеўшыся вакол стала, яны елі шынку, каўбасы, пернікі і кашу з рысавых круп і думалі, што гэта смакуе нават лепей за бананы і плады хлебнага дрэва.

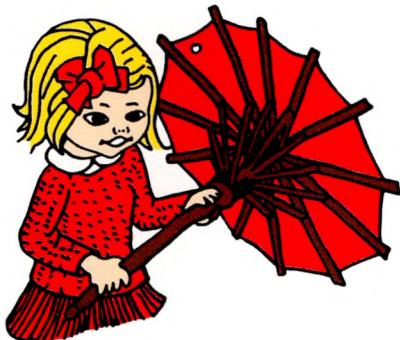
— Але як жа так, Піпі? Цяпер жа не Каляды, — сказаў Томі.

— Яны самыя, — запэўніла Піпі. — Каляндар вілы «Напракудзілы» здорава адстае. Мне трэба занесці яго ў рамонт да каляндаршчыка, каб той яго падкруціў.

— Як цудоўна, — сказала Аніка. — Усё-ткі мы атрымалі Каляды. Хоць і без падарункаў.

— О, добра, што ты нагадала, — сказала Піпі. — Я забыла пра вашыя калядныя падарункі. Вам трэба адшукаць іх самім.

Ад радаснага ўзрушэння Томі і Аніка ажно зачырванеліся і тут жа кінуліся шукаць. У скрыні

для дроў Томі знайшоў вялікі пакунак, на якім было напісана: «ТОМІ». А ўнутры ляжаў вялікі набор фарбаў. Пад сталом Аніка знайшла пакунак са сваім іменем, а ўсярэдзіне быў зграбны чырвоны парасон.

— Я магу ўзяць яго з сабой на востраў Барабабох, калі мы паедзем туды наступным разам, — сказала Аніка.

На самым версе пад дымнікам над плітой вi-сели яшчэ два пакункі. У адным быў цацачны джып для Томі, а ў другім — ляечны сервіз для Анікі. Да хваста каня быў прымацаваны малечкі пакуначак, у якім ляжаў гадзіннік для пакоя Томі і Анікі.

Адшукаўшы ўсе свае калядныя падарункі, яны моцна абнялі Піпі, каб падзякаваць ёй. Яна стаяла ля акна і глядзела на снег, намецены ў садзе.

— Заўтра пабудуем вялікі снежны дом, — сказала яна. — А па вечарах унутры будзе гарэць святло.

— О, давайце-давайце! — сказала Аніка, адчуваючы ўсё большую радасць ад вяртання дадому.

— Я падумваю, ці не пабудоваць нам лыжны спуск з даху ўніз у сумёты, — сказала Піпі. — Хачу

навучыць каня хадзіць на лыжах. Але не магу вырашыць, трэба яму чатыры лыжыны ці толькі дзве.

— Заўтра раніцай мы будзем вельмі весела бавіць час, — сказаў Томі. — Як нам пашанцавала вярнуцца дадому пасярод калядных канікул!

— Нам заўжды будзе весела, — сказала Аніка. — І тут, на віле «Напракудзіле», і на востраве Барабабох, і паўсюль.

Піпі згодна паківала. Усе ўтраіх яны забраліся на кухонны стол. Раптам цень азмрочыў твар Томі.

— Я не хачу рабіцца дарослым, — пераканана сказаў ён.

— І я не хачу, — сказала Аніка.

— Анягож, прыемнага ў гэтым мала, — сказала Піпі. — Дарослыя ніколі не займаюцца нічым вясёлым. У іх толькі куча нуднай працы, дурацкая вопратка, мазалі і кавунальныя плацяжы.

— «Камунальныя плацяжы» яны называюцца, — удакладніла Аніка.

— Ды ўсё адно, як не скажаш, — працягнула Піпі. — І вечна ў іх забабоны і іншая лухта. Яны

думаюць, што здарыцца страшнае няшчасце, калі яны раптам будуць есці з нажа і соваць яго ў рот і ўсякае такое.

— І яны не могуць гуляць, — сказала Аніка. — Якое ж фу, што трэба рабіцца вялікімі!

— А хто сказаў, што трэба? — спытала Піпі. — Калі не памыляюся, у мяне тут недзе ёсць пара пігулак.

— Што за пігулкі? — спытаў Томі.

— А такія дужа добрыя пігулачкі для тых, хто не хоча рабіцца дарослым, — сказала Піпі і саскочыла са стала.

Яна паглядзела ва ўсіх шафках і шуфлядках і неўзабаве знайшла нешта падобнае да трох жоўтых гарошын.

— Гарошкі, — здзіўлена сказаў Томі.

— Гэта ты так думаеш, — сказала Піпі. — Ніякія гэта не гарошкі. Гэта гримзольныя пігулкі. Мне іх вельмі даўно падарыў адзін стары індзейскі правадыр у Рыа-дэ-Жанэйра, калі я неяк згадала, што вельмі не хачу сталець.

— І што, гэтыя круляшы дапамагаюць? — з сумневам спытала Аніка.

— Анягож, — запэўніла Піпі. — Але іх трэба з’есці ў цемры і пры гэтым абавязкова сказаць:

Споўніце маё жацненне:

Абараньце ад сталення.

— Можа, абараніце? — спытаў Томі.

— Не, менавіта абараньце, — сказала Піпі. — Павер, у гэтым самая штука і ёсць. Большасць скажа «абараніце», і гэта найгоршае, што можа здарыцца. Бо тады пачнеш расці больш, чым хто. Быў адзін хлопчык, які з’еў такіх кругляшоў. І сказаў «абараніце» замест «абараньце». І ён пачаў так расці, што проста страх. На некалькі метраў у дзень. Так шкада. Яшчэ больш-менш было да той пары, пакуль ён мог хадзіць і абкусваць яблыкі з дрэў, прыкладна як жырафа. Але хутка ён зрабіўся завысокім для гэтага. Калі да яго дадому прыходзілі ў госці якія-небудзь цётчкі, то, каб сказаць: «О, які вялікі і разумны ты вырас!» — ім даводзілася крычаць у мегафон, каб ён пачуў. Былі відаць толькі яго даўгія тонкія ногі, што губляліся ў аблоках, як два флагштокі. І ніхто больш пра яго нічога не чуў, апроч мо аднаго разу,

калі ён не ўтрымаўся і палізаў сонца — у яго тады ўскочыў пухір на языку, і хлопчык так узвыў, што ўнізе на зямлі завялі кветкі. Але гэта быў апошні раз, калі ён падаваў прыкметы жыцця. Хоць ногі дагэтуль блукаюць там у Рыа-дэ-Жанэйра — і часам праз іх утвараецца куламеса з транспартам, мне так думаецца.

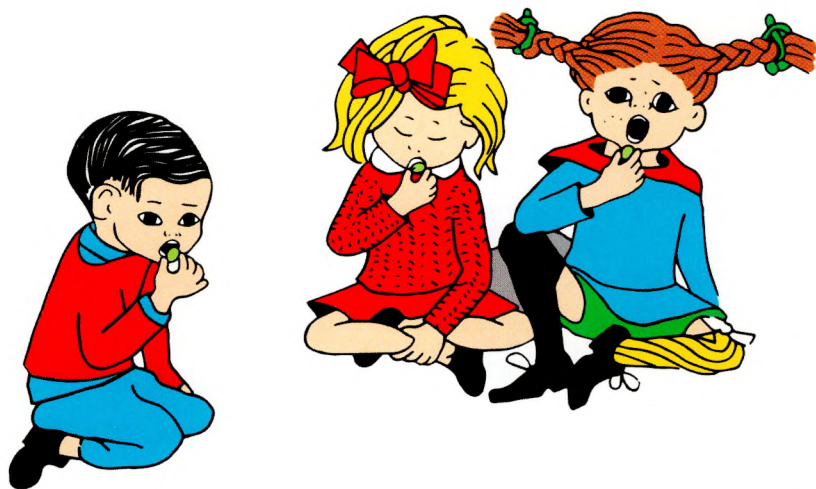
— Я баюся есці пігулкі, — напалохана сказала Аніка. — А раптам я памылюся і скажу няправільна.

— Ды не памылішся, — запэўніла яе Піпі. — Калі б я думала, што ты памылішся, то не давала б табе ніякіх пігулак. Бо нудна было б гуляць толькі з тваімі нагамі. Томі, я і твае ногі — добранькая была б кампанія.

— Ай, не памылішся ты, Аніка, — сказаў Томі.

Яны патушылі свечкі на ялінцы. На кухні стала зусім цёмна, толькі трохкі святла заставалася перад самай печкай, дзе за дзверцамі гарэў агонь. Дзеці ціха селі ў кружок пасярэдзіне падлогі і ўзяліся за рукі. Піпі дала Томі і Аніцы па адной грымзольнай пігулцы. Ад хвалявання ў іх пабеглі мурашкі па спіне. Толькі падумаць: праз нейкае імгненне гэтая дзіўная пігулка апынецца

ў жываце, і потым ужо ніколі-ніколі не трэба будзе рабіцца вялікімі. Гэта было цудоўна.

— Зараз, — шапнула Піпі.

Яны праглынулі пігулкі.

— *Споўніце маё жацэнне: абараньце ад сталення,* — сказалі яны ўсе хорам.

Справа была зроблена. Піпі запаліла святло на кухні.

— Вось і цудоўна, — сказала яна. — Цяпер не трэба вырастаць, і мазалі не з'явцяца, і іншае ліха. Адно што, пігулкі задоўга ляжалі ў маёй камодзе, так што нельга *дакладна* сказаць, ці не вытхнулася з іх сіла. Але будзем спадзявацца на лепшае.

І тут Аніка ўспомніла пра адну рэч.

— О, Піпі, — выгукнула яна з жахам, — ты ж збіралася стаць піраткай, калі вырасцеш.

— Ай, гэта я і так змагу, — сказала Піпі. — Я магу быць маленькай такой дзёрзкай піратачкай, якая сее смерць і перапалох вакол сябе, тут няма праблем.

Яна трошкі падумала.

— Уяўляеце, — сказала яна, — уяўляеце, праз шмат-шмат гадоў якая-небудзь цётка будзе праходзіць міма і ўбачыць, як мы тут гойсаем па садзе і гуляем. І такая спытае ў цябе, Томі: «Колькі табе гадкоў, мой маленькі дружа?» А ты скажаш: «Мне пяцьдзесят тры, калі я не памыляюся».

Томі задаволена засмяўся.

— Яна, напэўна, падумае, што я проста вельмі малога росту.

— О, гэта дакладна, — згадзілася Піпі. — Але тады ты зможаш сказаць, што быў большым, калі быў меншым.

І тут Томі і Аніка ўгадалі, што мама казалася ім не бавіцца задоўга.

— Напэўна, нам трэба ісці дадому, — сказаў Томі.

— Але мы яшчэ прыйдзем заўтра, — паабяцала Аніка.

— Клас, — сказала Піпі. — Снежны дом пачнём а васьмай.

Яна праводзіла іх да веснічак, і яе рудыя коскі танчылі вакол яе твару, калі яна прыскакам вярталася на вілу «Напракудзілу».

— Ведаеш што? — сказаў Томі праз нейкі час, чысцячы зубы. — Ведаеш што, калі б я не знаў, што гэта былі гримзольныя пігулкі, я даў бы зуб, што гэта звычайныя гарошкі.

Аніка стаяла ля акна ў дзіцячым пакоі ў ружовай піжамцы і глядзела на вілу «Напракудзілу».

— Глядзі, глядзі, там Піпі! — радасна крыкнула яна.

Томі кінуўся да акна. І сапраўды! Цяпер, калі на дрэве не было лістоты, цудоўна праглядалася кухня Піпі.

Піпі сядзела за сталом, падпіраючы рукамі падбароддзе. З летуценным выразам твару яна глядзела, як перад ёй мігціць агеньчык свечкі.

— Яна... яна выглядае такой самотнай, — сказала Аніка трэшкі дрыготкім голасам. — О, Томі, калі б цяпер была раніца, то нам трэба было б раз жа пайсці да яе.

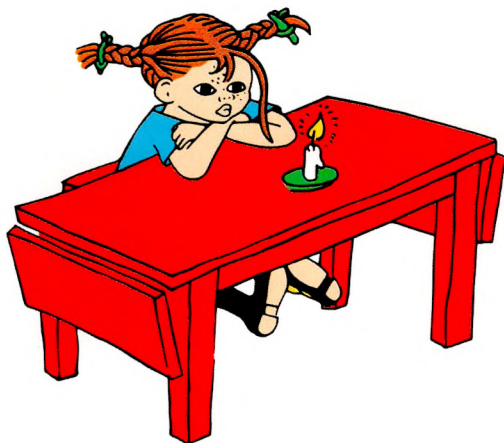
Яны стаялі моўчкі і глядзелі ў зімовы вечар. Зоркі гарэлі над дахам вілы «Напракудзіль». Там, у доме, была Піпі. Яна заўсёды будзе там. Цудоўна было ўяўляць гэта. Пройдуць гады, але Піпі, Томі і Аніка ніколі не зробіцца вялікімі. Ясна, што толькі ў тым выпадку, калі з гримзольных пігулак не вытхнулася сіла! Прыйдуць новыя вёсны і леты, новыя восені і зімы, але гульні будуць працягвацца. Заўтра яны пабудуюць снежны дом і зробіць лыжны спуск з даху вілы «Напракудзіль», а калі надыдзе вясна, то будуць лазіць у дуплісты дуб, у якім расце ліманад, будуць гуляць у штукашукальнікаў, катацца на Піпіным кані, сядзець у скрыні для дроў і расказваць гісторыі; можа быць, яны таксама будуць часам ездзіць на востраў Барабабох, каб наведаць Мома, Маану і іншых, але яны заўжды будуць вяртацца на вілу «Напракудзілю». Ах, якую палётку прыносіла гэтая думка: Піпі заўсёды будзе на віле «Напракудзіле»!

Піпі Доўгая Панчоха ў Ціхім акіяне

— Калі б яна зірнула сюды, мы б ёй пама-
халі, — сказаў Томі.

Але Піпі толькі ўглядалася перад сабой з лету-
ценным выразам твару.

А потым задзьмула свечку.

ЗМЕСТ

Піпі ўсё яшчэ жыве на віле «Напракудзіле»	5
Піпі падбадзёрвае цётчакі Лаўру	21
Піпі знаходзіць шпунк	32
Піпі ладзіць віктарыну	45
Піпі атрымлівае ліст	60
Піпі падымаецца на борт	69
Піпі сыходзіць на бераг	79
Піпі ўшчувае акулу	90
Піпі ўшчувае Джыма і Бука	101
Піпі надакучваюць Джым і Бук	119
Піпі пакідае востраў Барабабох	125
Піпі не хоча быць дарослай	134

Дарагія чытачы!

Прапануем вашай увазе пераклад трэцяй кнігі пра самую моцную і самую знакамітую дзяўчынку на свеце. У нашым выдавецтве ўжо выйшлі дзве кнігі пра яе: «Піпі Доўгая Панчоха» і «Піпі Доўгая Панчоха падымаецца на борт».

У якой паслядоўнасці іх чытаць? Скажам так: калі вы хочаце даведацца пра Піпі і яе сяброў усёўсё, то чытайце ад самай першай кнігі і да канца. Але кожная кніга ў пэўным сэнсе аўтаномная, кожная прыгода завершаная і цікавая сама па сабе. Так што можна смела браць у рукі любую частку, і нават выбраць у ёй любы раздзел. Мы ўпэўненыя, што Піпі так і зрабіла б (а мо і наогул вырашыла б чытаць задам наперад).

Бо галоўнае, за што палюбіліся гэтыя кнігі за 75 гадоў існавання і чым прывабліваюць усё новых маленькіх і дарослых чытачоў, — весялосць, дзіцячая непасрэднасць, абавязковая перамога справядлівасці і вера ў тое, што ўсё магчыма.

З найлепшымі пажаданнямі,
рэдакцыя «Папурь»

ПА ПЫТАННЯХ НАБЫЦЦЯ КНІГ ЗВЯРТАЙЦЕСЯ:
г. Мінск, тэл. 8 (017) 272-29-75; e-mail: mail@popuri.ru;
ААТ «Белкніга», г. Мінск, тэл. 8 (017) 399-73-80,
www.belkniga.by

Літаратурна-мастацкае выданне

Ліндгрэн Астрыд

**ПІПІ ДОЎГАЯ ПАНЧОХА
Ў ЦІХІМ АКІЯНЕ**

Для сярэдняга школьнага ўзросту

Ілюстрацыі *Інгрыд Ванг Нюман*

Пераклад са шведскай *Алены Казловай*

Адказы рэдактар *Наталля Давыдоўская*

Літаратурны рэдактар *Алена Пятровіч*

Карэктар *Вольга Мазурава*

Вёрстка *Вольгі Самсонавай*

Дызайнер вокладкі *Ніна Дулуб*

Падпісана да друку 25.10.2021. Фармац 70×90/16. Папера мелаваная.
Друк афсетны. Ум. друк. арк. 10,00. Тыраж 2350 экз. Заказ 387/09_2021.

ТАА «Папурь». Пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі выдаўца, вытворцы,
распаўсюджвальніка друкаваных выданняў № 1/150 ад 24.01.2014 г.
Рэспубліка Беларусь, 220113, г. Мінск, вул. Мележа, 5, корп. 2, к. 403.

Надрукавана ў ТАА «ХКФ Юнісофт».
Україна, 61036, г. Харкаў, вул. Марозава, 136.
www.unisoft.ua

Дата вырабу: лістапад 2021

Піпі Доўгая Панчоха — самая моцная, самая добрая, самая вясёлая і самая багатая дзяўчынка на свеце. Яна жыве зусім адна на віле “Напракудзіле”. У яе ёсць конь і малпачка — Спадар Нільсан. А яшчэ — чамадан, набіты залатымі манетамі.

Піпі па-ранейшаму гарэзнічае і лічыць сябе дастаткова адукаванай і без табліцы многазначання. А вось Томі і Аніка ходзяць у школу, аж пакуль не пачынаюць хварэць. Але выратаванне прыйшло: тата Піпі запрашае сваю дачку пагасціць на востраў Барабабох, дзе ён зрабіўся магутным конунгам...

Гісторыя пра Піпі Доўгую Панчоху ўпершыню выйшла ў 1945 годзе, і з таго часу яе палюбілі некалькі пакаленняў дзяцей з розных краін. Мы падрыхтавалі для беларускіх чытачоў пераклады трох асноўных кніг пра Піпі з класічнымі ілюстрацыямі ІНГРЫД ВАНГ НЮМАН.

ПОПУРРИ
popuri.ru

